

مه سعود محمهد

به رهو

رسته شه قامی ئاخاوتنی کوردی

«کۆری زانیاری کورد» سالی 1978

مهسعوود محهمهد

به ره و راسته شه قامی ئاخوتنی کوردی

وهشانی یه که م: «کۆری زانیاری کورد» سالی 1978

وهشانی دووم: سایتی www.mamosta.net سالی 2009

له ژماره 64 ی تشرینی دوهم و کانونی یه که می سالی 1977 ی گؤفاری «رؤشنبیری نوئ» دا، گوتاریک له ژیر ناویشانی «کوردواته‌نی» دا بلاو کرایه‌وه، کۆمه‌لیک ره‌خنه‌ی له دوو نووسینه‌که‌ی من «فۆنه‌تیک چیمان بۆ بکا؟» و «چهند شه‌شارگه‌ییکی ریزمانی کوردی» گرتبوو، وه‌ک ده‌شرانین ره‌خنه‌گرتن مافی بی ده‌مه‌ته‌قه‌ی نووسهران و خاوه‌ن بیرانه. له‌م روانگه‌وه خۆشامه‌دی له‌هه‌موو ره‌خنه‌کان ده‌که‌م، به‌لام دوو تییینی گشتییم له‌باره‌ی ئه‌و ره‌خانه و هه‌موو ره‌خنه‌ییکی دیکه‌ش هه‌یه. یه‌که‌میان ئه‌وه‌یه ره‌خنه‌گر له‌سه‌ریه‌تی شتیکی باشتر له‌ره‌خنه‌لیگیراوه‌که پیشکەش بکات نه‌ک ته‌نها مه‌یلی خۆ هه‌لدانه‌وه پالی پتوه‌بنی بۆ ره‌شکردنه‌وه‌ی ره‌مه‌کیی چهند لایه‌ره‌به‌ک. دوهمیان ئه‌وه‌یه، پتویسته‌لایه‌نی ناحه‌زایه‌تی و که‌فوکۆلی ده‌روون تیکه‌ل به‌بابه‌ت نه‌کرئ هه‌ر نه‌بی له‌به‌ر ئه‌وه‌ی خوینده‌واره‌کانمان به‌و پیشه‌ناره‌وايه‌رانه‌یه‌ن. پتویستیشه‌بلیم، ئه‌و نووسه‌ره‌ی له‌زه‌مینه‌ی وه‌رام دانه‌وه‌ی هیرشدا ده‌مودوو‌ی ناحه‌زانه‌به‌کار ده‌هینیت گوناھی ئه‌و نووسه‌ره‌ی نییه‌که هه‌روا به‌رمه‌یدان و بیلزوم مل له‌هیرش بردن ده‌نیت. مافی له‌سه‌رخۆکردنه‌وه، له‌حاله‌تی ره‌دکردنه‌وه‌ی هیرشدا، ده‌چیته‌پال مافی ره‌خنه‌گرتن و ده‌سته‌ته‌رازوو‌ی گله‌یی لیکردنی سووک هه‌لده‌ستینیته‌وه.

له‌گه‌ل ئه‌و دوو تییینییه‌شدا به‌ویه‌ری باخه‌ل فه‌راحیه‌وه‌سه‌یری گوتاره‌که‌م کردوه و پتر له‌خاوه‌نی په‌رۆشدارم بۆ ئه‌و هه‌موو هه‌له‌و ناته‌واویانه‌ی تییدان. هه‌ر بۆ تا‌که مه‌به‌ستی سوودی لیکۆله‌ره‌وه نه‌وباوه‌کانی ریزمانی کوردیش ویستم بایی پتویست رۆشناپی بیرورای خۆم (ئه‌گه‌ر هه‌چ رۆشنابه‌کیان تیدا بیت) بۆ لایه‌نه‌ناته‌واوه‌کانی ئه‌و گوتاره‌به‌او‌یزم. ئه‌وه‌ی راستیش بی، ترسی هه‌له‌ی چاپ خستیه‌سه‌ر باری له‌چاپ دانی ئه‌م نووسینه‌م له‌چاپخانه‌ی کۆری زانیاری کورد چونکه‌من له‌باریکدا نیم بتوانم سه‌راسۆبی چاپ کردنی نووسینه‌که‌م له‌ده‌ره‌وه‌ی کۆر بکه‌م، زۆر جارانیش هه‌له‌ی بچووک سوودی

گهواره ده‌دۆریتیت. وام په‌سه‌ند کرد که وا پینه‌پینی ناته‌واویه‌کانی گوتاره‌که به‌سه‌ریدا برۆم.

له ستوونی یه‌که‌می گوتاره‌که ده‌خوینتیه‌وه «چه‌ند هزار سالی له‌مه‌وبه‌تر». وشه‌ی له‌مه‌وبه‌تر لیره‌دا هه‌له‌یه چونکه پله‌ی Comparative بو به‌راورد کردنی نیوان دوو لایه‌نانه، لیره‌شدا هه‌ر یه‌ک لایه‌ن هه‌یه ته‌ویش رۆژگاری چه‌ند هزار سال «له‌مه‌وبه‌ر» ه. ته‌گه‌ر گوتاره‌که مافی ته‌واوی به‌رێزمان دابایه‌ ده‌بوو بلی «چه‌ند هزار سالی له‌مه‌وبه‌ر». کاتیک بمانه‌وی رابردوویه‌ک له‌یه‌کیکی دیکه به‌ره‌ژووتر به‌یه‌ن ریمان ده‌بی له‌مه‌وبه‌تر به‌کاربه‌ینن وه‌ک که بلیین «ساسانیه‌کان له‌عه‌باسیه‌کان له‌مه‌وبه‌ترن». وا ده‌زانم ته‌مه راس‌تییکی زیده‌سه‌ره‌تای زمانزانییه، جا ته‌گه‌ر له‌مه‌یدانی پیداکرتندا نمونه‌ی وه‌ک ته‌مه هه‌له‌یه له‌نووسینی وه‌ک خۆی به‌ینرتیه‌وه ده‌بیته هه‌له‌ی برای هه‌له. وا پێ ده‌چی یاریده‌ده‌ری گوتاره‌که جارێ ماویه‌تی له‌کوردیدا، یاخود له‌نووسیندا، ره‌گ داکوتاوی بی، ته‌مه‌ش شتیکی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ نییه چونکه فراژی بوون کاتی ده‌وی.

به‌دوا ته‌و وشه‌یه‌دا نووسراوه «زمانی سه‌رپاکی سه‌رانسه‌ری خاکی کوردستان»، وا باش بوو بگوتری «زمانی سه‌رپاکی کورد و سه‌رانسه‌ری خاکی کوردستان». ده‌شی وشه‌ی کورد له‌کاتی چاپ کردن په‌ری بیت وه‌یاخود نووسه‌ر له‌بیری کردییت...

له‌ستوونی دوهمی گوتاره‌که ته‌مه رسته‌یه له‌چاوان ده‌چه‌قیت «سه‌ره‌رای ته‌وه‌ش که‌چی هیشتا ئاویتسا، ئیسته هه‌ر به‌زمانیکی مردوو له‌قه‌له‌م ده‌دری...». ته‌مه رسته‌یه له‌م شیوه‌یه‌دا پینی نالین «رسته‌ی کوردی شیوه‌ی ته‌ده‌بی» ته‌وه‌ی راستی بی ناشی به‌ئاخوتنی عاده‌تیش حساب بکری چونکه یه‌کجار کز و لاواز و پر هه‌له‌یه. جارێ له‌پیشه‌وه ده‌بی بلیم نووسه‌ر مه‌به‌ستی له‌«سه‌ره‌را» واتاییکی وه‌ک «رغم ذلک» یه‌نه‌ک «بالأضافة الی ذلک»

له بهر ئەمە وشەى سەرەرا بۆ ئێره دەست نادات و دەبێ بە «له گەل ئەمەشدا» بگۆردریت. ئنجا وشەى «كه چى» دەلىى دومەله به سەر سنگى رسته كهوه، ئەویش دەبێ بە دەمى نشتەرى خامە بسرپتەوه. دواى ئەمانەش له خۆوه دياره وشەى «ههشتا» و «ئىسته» يەك شتن و له يەك رسته دا كۆ نابنەوه، كه كۆش كرانه وه ههله پيەك دههينن. به و پييه ئەگەر رسته كه لىى بقرتيت و تاوتۆ بكریت بۆ باريكى په سەند ئەمەى لى شين دەبیتەوه «له گەل ئەمەشدا ههشتا ئاویتسا هەر به زمانىكى مردوو له قەلەم دەدرى». خو ئەگەر له دوو وشەى «ههشتا» و «هەر» يەك يەكيان به لاهه بنريت رسته كه بى عەبتر دەبیت. «له گەل ئەمەشدا ئاویتسا هەر به زمانىكى مردوو...». به لام به مەدا وانا و مەبهستى رسته كه له چەنگ رەخنە قوتار نايت چونكه «ئافيتسا» ئەو مردوو نيه. كه سېك ئاگادارى جموجولى زەردەشتيه كانى ئيران و ئەولاترى ئيران بى دەبينى ئەدەبىيات و دەستووراتى ئافيتسا رۆژ له رۆژ پتر هيز وەردەگرن و چالاكتر به سەر زار و زمان و قەلەمانيشدا دین و دەچن. زمانى ئافيتسا وەك زمانى سۆمەر و ئەكەد نيه له بيران چووبیتەوه، تەنانەت وەك زمانى لاتىنى كۆنیش نيه هەر له مېشكى مامۆستاياندا بژيت چونكه ئافيتسا وەك تەورات پتوهندى به بيروباوهرى غەيبيه وه هيه و پېرەوه كانى نويزى پى دەكەن و له بهر خوا دەپارېتەوه و قوربانى ئاينى ئەو زمانه و دینه له خۆيان دەگرن... به رەبىكى ديارى ئيرانى و ئيراناسه كانى فارس لەم رۆژ گارەدا به چالاكى خەرىكى بوژاندنەوه و گەشەپيدانى ئافيتسا و دىنى زەردەشتن، وەك بزائەم دەولەتى ئيرانيش دانى به بوونياندا هيتاوه لەمەشدا هەر دەلىى فەرمانەكەى خەلىفەى دوهم «عومەرى خەتاب» كه زەردەشتيه كانى به «أهل الكتاب» دانا هەلگيراهەتەوه. خولاسه، به مردوو دانانى زمانى ئافيتسا و دىنى زەردەشت وەها به سەرپيى نايت، ئەو سەرچاوهى قسەى وەهاشى لى وەرگيرابى دياره پەلەى كردوه و نەختىكيش خلیسكى بردوه. به هەمەحال ئەم هەلەيه بۆ لایەنى زمانناسى گوتارە كه ناچیتەوه.

هەر لهو مهسه له یه ی مردوو ته ی ئافئستادا هه له یئکی فکری دیکه هه یه پئی ده لئین «متناقض». واته خو هه لوه شان د نه وه، له وه دا که گو تاره که له پیشه وه رایه کی ناپوخت ده رده برئ له باره ی هو ی مه یین و وه ستانی زمانه که وه که ده ی داته وه به مردنی ئه و گه له ی قسه ی پئی ده که ن، هه ر به دوا ئه وه شدا ده لئی زمانی ئافئستا مردوو ه که چی ده شلی بو ماوه ی دوو رو دریز زمانی «سه رپاکی سه رانسه ری» کور دستان بوه. خو ده شانین، گو تاره که ش ده لئی، کور د زیندوو ه. ئنجا خو یته ر با سه یری ئه م خو پاشگه ز کرد نه وه یه بکات:

زمان ده مرئ، ده مه یی چونکه ئه و خه لکه ی قسه ی پئی ده که ن مردوو ن.

ئافئستای زمانی کوردوو ه.

ئافئستای زمانی دیرینه ی هه موو کور دستان بووه.

کور د نه مردوو ه.

بیگومان ئه م ته رزه قسانه مایه ی دلگه رمیی و په له په ل و که م لیکدانه وه یه: به کور دی، به چکه ی عاتیفه یه و به س.

به یه که وه به سترا نی چاره نووسی زمان و خاوه نه که ی وه ها ساده و «متناقض» نیه. وا ده بی زمان ده مریت و گه ل به رده وام ده بیت «قیبته کان زمانیان بوو به عه ره بی و که سیش له ناوی نه بردن». ناوانه ییکیش ده یینی زمانی نژادی هینده گو رانی به سه ردا دیت پیوه ندیی به رابردوو یه وه نامینیت وه یا زور بیه یز ده بیت هه رچه ند خاوه نه که شی زیندوو ه - عه ره بی یه مه ن هه ر ماون به لام زمانی کو نیان له ئاخاوتندا نه ماوه، پیشی ناوو سریت، ته نانته زمانی عه ره بی به تیکرایی ئه گه ر شیوه ی پیش ئیسلامی له نووسین و کتیباندا نه ژیا با، ئیستا ئه ویش به نیسه به ت ئاخاوتنی عه ره بییه وه که زمانی ئافئستای لی به سه ر ده ات. فه رموو قسه ی خه لقی تونس به م به یته بگه ر:

هیق هجف و زفانیة مرطی
زعراء ریش جنحیها هرامیل

به به که وه مردن و ژیانی زمان و مرؤف باسیکه وهها به بهله ئه نجام نادریت...

له سه ره تا کانی ستوونی سییه می گوتاره که رسته ییکی ناله بار هه یه هم له
رووی ریزمانه وه هم له رووی فکروهه تا بلی هه ژاره، ئنجا دارشتنه که شی له
حه دبه دهر کزه. رسته که ئه مه یه «... ئه گهر ویسترا به سه رهات و دوستایه تی و
ئالو گوژی باری ئابووری کومه لایه تی گه لی بزانی، یه کئی له و ریگایانه ی دت
گه یینیته ئاوات و ئامانج گرتنی ریگای لیکولینه وه ی میزووی وشه یه - له
کوپوه هاتووه؟ له که یه وه هاتووه؟ واته: «ئیتومولوزی» وشه ی زمان».

1- له لایهن ریزمانه وه: که گوت «ئه گهر ویسترا...» ری هه یه له کو تاییدا
بلی «ده بی بزانی» نه ک «ده بی بزانی» چونکه که سه رهاتای رسته «مبنی
للمجهول» ی که سی سییه م بیت ناشی دوایی رسته که «مبنی للمعلوم» ی
که سی دوهم بیت. راست ئه وه یه سه رهاتای رسته که «ئه گهر ویست» بیت
له وه به ولاره هه موو که سه کانی ناو رسته که «که که سی دوهم» راست
دهرده چن. ئه م تینینییه ش له وانه نییه سه ریچی تیدا بکریت مه گهر به نیازی
نه سه لماندنی دلگه رمانه...

2- له رووی ته عبیره وه، باوه ر ناکه م که س هه بی بتوانی بلی من هیچ واتاییکی
ته واوی ئه و کومه له وشانه له خودی وشه کانه وه تیده گه م چونکه که باسی
«دوستایه تی و ئالو گوژی باری ئابووری کومه لایه تی!!» ده کات خه یال بو
پیوه ندی نیوان «گه لان» ده روات، به تایه تی که ده به وی له ری هاتنی
«وشه» بو ناو زمان ئه و دوستایه تییه و ئالو گوژه!! بزانیته چونکه دیاره هاتنی
وشه بو ناو زمان ده بی له زمانیکی دیکه وه ته صور بکرئ که چی ده قی
رسته کان پیوه ندی نیو گه لان به دهسته وه نادات چونکه «دوستایه تی و

ئالوگۇر... گەلى» دە كاتەۋە يەك گەل. ئنجا چۆن دەشى گەل دۆستايە تىي و ئالوگۇر (تبادل) لە گەل خۆيدا بكات. من لە زمانى حالى وشە كانەۋە دەزانم مەبەستى عىبارەتە كە چىيە نەك لە واتاينەۋە چونكە لەسەر واتايەك راناۋەستن. دەزانم كە دەلى «وشە لە كۆيۈە ھاتوہ؟ لە كە يەۋە ھاتوہ؟» دە يەۋى بلى ھاتنى وشە يىگانە بۇ ناو زمانىك پىۋەندىي نىۋان خاۋەنى وشە كە و ئەو مىللەتە ي وەريگرتوۋە نىشان دەدات، وەك ئەۋەي كە پەيدا بوۋنى وشە ي «ورشە» لە مىسرى سەدەي نۆزدەمدا ئەۋە رادەگە يەنى كە مىسر پىۋەندى نىكى بە ئىنگلىزەۋە بوۋە چونكە ديارە وشە كە لە Workshop ەۋە وەريگراۋە.

3- لە روى فكرەۋە، ھەرچەند گوتارە كە لىرەدا بىروراي نىۋ كىتبان دەداتەۋە، بەلام نەيتوانىۋە كەم و زۆر روناكى و دروستىي و وردى و نىشانپىكانى ئەو بىرورايانە رابگە يەنىت، ھەر دەلى تەعبىرە كانى لە ناو شەپۆلى ئەو كىتبانەدا خنكاۋە. خنكانە كەشى بەھۋى نەفەسكورتىي خۆ روناكرنەۋە و ناپوختىي رستەكان و لىلى «فكر» ي گوتارە كەۋە بوۋە. ئىتمۆلۇجى ھەرگىز بە تاكە ھۋى گرتەنەبرى «رىگاي لىكۆلىنەۋەي مېژوۋىي وشە» نامگە يەنىتە ئاۋات و ئامانچ ئەگەر بمەۋى لە رىي زانىنى «لە كۆيۈە؟ لە كە يەۋە؟» ي ھاتنى وشە بۇ ناو زمانىك «... دۆستايە تىي و ئالوگۇرى ئابوورى كۆمەلايە تىي گەلى» بزنام چونكە ئەم قسانە دەينكى ئەو پىۋەندىيە جۇراۋجۆرەي نىۋان گەلانم نىشان نادەن كە لە رىي غەبرى «دۆستايە تىي و ئالوگۇرى ئابوورى كۆمەلايە تىي» يەۋە گەلان بە يەكەۋە دەلكىنن ئىتر يا لكاندى دۆستانە بىت وەيا دوشمانە بىت، لە شىۋەي ئابوورى كۆمەلايە تىي دا بىت يا لە شىۋەي دىكەي وەك ئايىن، ئەدەب، فەن بىت، بە ئالوگۇر بىت وەيا بە سەپاندن و كەنەفت كردن بىت. خولاسە ئەم كوتانەۋەي ئابوورىي كۆمەلايە تىي لەم جىگە يەدا خۆ دانە بەر شەپۆلىكى باۋى نووسىنى ئەم رۆژگارە يە بى ئەۋەي پىۋەندى ژبوەرى بە بابەتەۋە ھەبىت چونكە مەلۇمە بەرەكەتە كانى ئابوورىي كۆمەلايە تىي بەر لە سەدان سال لە نىۋان نحوسە تى دە يەھا پىۋەندى نارەۋا و درندەدا دەخنكان،

تهنانهت ئه گهر پئوهندييه چا که کان و نه چاک نه خراپه کانیش به
به رچاومانه وه بگرین دیسان که له که له سه ر ئابووری کۆمه لایه تی ده که ن وه ک
که، به داخه وه، دوشمنایه تیش له کۆندا فرزه ی له دۆستایه تی ده بری...

سه رنج له رسته ی دواتر بگره که ده لی «به هۆی وردبوونه وه ی میژووی ئه و
وشانه وه... هه ن و نییه ی ئه و وشانه مان بۆ درده که وئ، ئه و وشه یه له کوئوه
هاتوه! به هۆی چیه وه هاتوه، هۆی هاتنیی... له چه دراوسیه که وه وه رگیراوه...!
هتد» سه رله نوئ به دارشنتیکی کز و ناته واوه و واتا و مه به سه کانی عیباره تی
پیشوتر ده لیه وه، ته نانهت رسته که زۆر به هه ژاری وشه ی «کوئ» ی
عیباره تی پیشوو دووباره ده کاته وه بی ئه وه ی مه به ستیکی تازه له گه ل خۆیدا
به نیت. له وه ش بترازی رسته که له ناوه رۆکی خۆشیدا وشه کان ده کوتیه وه
«به هۆی چیه وه هاتوه، هۆی هاتنیی¹»، ئنجا که ده لی «له کوئوه هاتوه»
هینده نابات ده لی «له چه دراوسیه که وه وه رگیراوه...! هتد». کئ ده توانی پیم
بلی فه رقی نیوان «له کوئوه» و «له چه دراوسیه که وه» چیه!

به هه مه حال گوتاره که لیره دا ئه وه نده ی چاک کرده که به هۆی «هتد» وه
خۆی له دردی سه ری ته عبیری زه حمه ت رزگار کرده، هه رچه ند ئه و
مه به ست و واتایه ی قسه ناته واوه کان جینگلی تیدا ده خون چ زه حمه تیکی
ئه وتۆی تیدا نییه و هه موو ده ست و قه له می شلکیش پیی ده ویرئ.

1 - نووسه ران له دوای ئه و وشانه ی کۆتایان به «ی» دیت دین بۆ که سی سییه می
تاکیش «ی» هکی دیکه قه تار ده که ن، به لام لیره دا هاتنی دوو «ی» به هیج
مه زه بان دروست نییه چونکه وشه ی «هاتن» چ «ی» پئوه نییه تاکو بلین له گه ل
راناوه که ی که سی سییه مده بن به دوو. ناشزانم بۆچی گوتاره که له جیگه ی «ج»
هه ر ده نووسی «چه» که ئه مه فارسییه و کوردی نییه.

له رسته که‌ی دوه‌مدا ته‌عبیریکی زور ناکوردییانه و ناشاره‌زایانه هه‌یه که ده‌لی
 «به‌هوی ورد بوونه‌وی میژووی ته و شانه‌وه...» وه‌ک له خووه دیاره،
 دارشتنی رسته که‌ی وا راده‌گه‌یه‌نی که به‌هوی وردوخاش بوونه‌وی میژووی
 وشه‌کان فلانه شت و فیسار حالته روون دهنه‌وه. چ به‌هانه‌ی هه‌له‌ی چاپیش
 له و دارشتنه‌دا به چنگ ناکه‌وی چونکه به عاده‌ت ته و وشه و رسته‌یه‌ی
 هه‌له‌ی چاپی تیدایه شونیک‌ی مه‌یله و دیتراوی ته‌سلکه‌ی تیدا دهمین‌ی، به‌لام
 لیره‌دا شونی وه‌ها په‌یدا نییه چونکه ته و ته‌داتی «ی» ی تیزافه‌ی نیوان
 «وردبوونه‌وه» و «میژووی ته و شانه‌وه...» وه‌ها جیی خوی گرتووه لیناگه‌ری
 بلین هه‌له‌ی چاپ «وردبوونه‌وه له میژوو...» ی کرده به «وردبوونه‌وه‌ی
 میژوو...» چونکه کو‌تایی عیبارته‌که ته‌م ته‌ئوبله ره‌ت ده‌کاته‌وه. تو ناتوانی
 بلیی «به‌هوی وردبوونه‌وه له میژووی ته و شانه‌وه» - له‌م حالته‌دا راست
 ته‌وه‌یه بگوتری - به‌هوی وردبوونه‌وه له میژووی ته و شانه‌وه. به هه‌مه‌حال من
 له خومه‌وه ئیحتیمالی هه‌له‌ی چاپ ده‌هینمه ناو قسان، دنا گوتاره‌که هینده
 گوئی نه‌داوته ته و ته‌رزه ورده‌کارییه...

هه‌ر به دوا ته و رسته‌یه‌دا، له هه‌مان ستوونی سییه‌می گوتاره‌که‌دا، ده‌خوینیته‌وه
 «ته‌م جو‌ره لیکولینه‌وه‌یه زور به چاکیی و چالاکیانه لایه‌کی گه‌وره‌ی میژوو...
 رو‌شن ده‌کاته‌وه». ته‌م وشه‌یه‌ی «چالاکیانه» هه‌له‌ییکی ریزمانی زور زه‌قه. یا
 ده‌بی بگوتری «به چاک‌ی و چالاکی» وه‌یا بگوتری «به چاک‌ی و چالاکانه»
 چونکه ریژه‌ی وه‌ک «پیاوانه، کوردانه، ژیرانه...» ته‌ن‌ها له‌گه‌ل وشه‌ی مادیدا
 دین ئیتر یا ناو بیت یا ئاوه‌لناو، به نمونه سه‌یری ته‌م ریژانه بکه، عه‌قلانه،
 هو‌شانه، سو‌زانه - هه‌لبه‌ت ده‌بی بکریته، عاقلانه، هو‌شیارانه، سو‌زناکانه...
 وشه‌ی «چالاکی» ش ناوی مه‌عنه‌وییه، هه‌لناگری له و ریژه‌یه‌دا بیته «وصف
 - بو فعل یا برا فعل وه‌ک «خوراک و پو‌شاک...» که ته‌مه‌ش له ریزماندا
 دریژه‌ی هه‌یه و لیره‌دا لینی نابینه‌وه - به نمونه، ده‌گوتری «خوراک‌ی کوردانه،
 پو‌شاک‌ی ژانه».

له ستوونی یه که می لاپه ره 19 ی گوڤاره که هه ندی قسه ی وه ک به دیه ی ده دیتری، به لام که لپی ورد ده بیته وه هیچ واتا به دهسته وه نادهن. مانای چی زمانی کوردی «هه رگیز رۆژی له رۆژان تا راده ی تروو که ی چاویش گه لی کوردی به چی نه هیشته»؟ کهس به ته ما بووه زمان گه له که ی به چی به یلی؟ کهس شتیکی وها گوتوو؟ هیچ زمانیک له دهسه لاتیدا هه بووه گه له که ی به چی به یلی...؟ ئه مه هه ر قسه یه و بهس له خوینده واری تیهه لکشو ناسه لمیندری، ئنجا ناشگوتری «تا راده ی تروو که ی چاو...» چونکه «را ده» بو «پله» ی شتان به کار دیت نه ک «مقدار» ی شتان. ده بی بگوتری «به قه ده ر تروو که ی چاو، بای تروو که ی چاو، هینده ی تروو که ی چاو...» ئه وه ی وه هاشی به کار نه هینیت و بو مقداری شتانی بیاته وه شه ر به زمانه که ده فرۆشی وه ک ئه وه ی له عه ره بیدا بلی «لا أغفل عنک بدرجة لحظة عین» له جیاتی «قدر لحظة عین».

هه ر له و دیرانه ی سه ره تا کانی ئه و ستوونه دا نووسراوه «زمانی کوردی... پارێزگاری ره سه نه ته ی ریزمان و ده نگسازیی خۆی کردوه...». به راستی کهس تیناگا مه بهس چیه له وه ی بگوتری «ره سه نه ته ی ده نگسازیی خۆی» چونکه کهس نازانی دوو سی هه زار سال له مه وه بهر ئه م کورده ده نگه کانی ئاخاوتنی خۆی چون ده ربرپوه تاکوو بتوانین دان به وه دا بهینین که ده نگه کانی ئیستا که ی هه مان دهنگی رۆزگاری زه رده شته. له م سه رده مه دا مه نگور و خو شناو جوداوازی نیوان هه ندیک له ده نگه کانی ئاخاوتنیان تیدا هه ست پی ده کری ئیتر نازانین به چ مه به ستیکه وه بلیین ره سه نه ته یی ده نگسازیان پاراستوه! کامیان ره سه نه؟ بۆچی ئه وه یان ره سه نه؟ به لگه چیه؟ ئنجا نابی بشگوتری «ره سه نه ته ی ده نگسازیی» چونکه وشه ی «ده نگسازیی» بو لای زانستی ده نگمان ده باته وه که ده زانین نه کورد و نه هیچ میلیه تیکی دیکه ئاگای له «ده نگسازیی» نه بوه تاکوو بیاریزی ی شتیکی دیکه ی له گه لدا بکات. له مه ش بترازی، ئه گه ر به بیر ی خو ماندا بهینین که دهنگی بیگانه ش تیکه ل به

دەنگە كانى ئاخاوتنى كوردى بوون ئىتر بە جارئ لەو رەسەنەتەيە دەنگسازى نابلەد دەبين. ئىمە كە نەزائىن دەنگە كانى زمانە كەمان لە كۆندا چۆن دەبراون، لە ئىستا كە شدا جوداوازىيە كى ئاشكرا لە نيوان دەنگە كانى زارە جودا كانى زمانە كەمان ديار دەيىكى بى دەمەتە قە بىت، بشزائىن دەنگى نارەسەن كەوتۆتە نىو زمانە كەمان ئىتر چۆن لە مەبەستى ئەو «رەسەنەتەيە دەنگسازى» باس لىكراو بگەين؟

لە بارەى «رەسەنەتەيە رىزمان» يشەو دەبى وەك يەك بوونى دەستوورە كانى ئىساتە كە و كۆننەيە هەزاران سالەى ئاخاوتنى كوردى بە ئىسپات بگات ئنجا بويرىن دەم لەو رەسەنەتەيە بەدەين بەو جۆرەى كە گوتارە كە كە هەر بە رىوہ لىي دەبىتەو. تا ئىسا هىچ زانايەك و نووسەرىك و مېزووانىك لەوہى نەكۆلىوہتەوہ ئايا زمانى مىللەتى «خورى – هورى» كە بۆ ماوہى هەزاران سال بەر لە ميلاد دانىشتوى هەموو كوردستانى سەروو و بەشى هەرە زۆرى كوردستانى عىراق بووہ چ تاوئىكى بۆ سەر زمانى كوردى هىناوہ؟ كە زمانە كەيان توايەوہ چ خەلتەيىكى نىشتە ناو زمانى كوردى؟ تۆ بلىي خورىە كان شادەمارىكى «غەبرى ئىرانى» لە مىللەتى كورد پىك نەهينن؟ ئەوہى ترانسلىتەرىشنى تىكستە خورىە كانى «گردى شمشارە» ى خواروى رانىە بخوئىتەوہ دەتوانى تروسكەى ئەو زمانە لە ئاخاوتنى ئىستا كەماندا بدۆزىتەوہ. ئەو تىكستانە بۆ نزيكى چوار هەزار سال تىهەلدەكشن، جا ئەگەر پىنوہندىي زمانى خورىمان بە كوردىيەوہ سەپاند ئايا مەبەستمان لە «رەسەنەتەيە رىزمان» ى كوردى چى دەبى؟ پشتگوئى خستن و تىنەخوئىندەوہى ئەم تىبىنەنەوہى شانازى بە دەست كەسەوہ نادەن، بايەخ پىدانىشيان پايەى زانايى كەس دانالەنگىنەيت، بە ئىسپات گەياندنى رەسەنەتەيەى و نارەسەنەتەيەى كارى بادى هەوا نىيە، خو ئەگەر گوتارە كەى «رۆشنىبرى نوى» پابەندى بەندى خوئى بكەم رىم هەيە لىي داوا بكەم، پىش ئەوہى هەنگاوى «ئىتىمولۇجى» كوردى بەرەو دۆزىنەوہى وشەى بىگانەوہ ببات

پیوسته وشه رهسه نه کانیاں به رهو سه چاوهی راسته قینهی خوآنه وه ببات ئیتر له وانیه مه علوم بکری کهوا به شیکی وشه کانمان به شیوه ییکی رهسه نه له سه چاوهی غهیری ئیرانییه وه هه لقو لیون...

لهو ستونه یه که مهی لاپه ره 19 دا وشه ی «به رامبه ر» هاتوه. راستی ئه م وشه یه «به رانه بر» ه که له کیش و له ریژه ی «سه رانه سر» ه. هاتی «ن» ی وه ستاو له پیش «ب» ه وه له ئاخوتندا ده یکات به «م» ه هر وه ک وشه ی «عه نه بر» به «عه مبه ر» ده خویندریته وه به لام ده بی «عه نه بر» بنووسریت. من بو خوشم به هه له وه یا به له بیرچوون وا بووه «به رامبه ر» م نووسیوه. وشه ی «ده ورانده ور» یش یه کیکه له تاقمی «سه رانه سر» و «به رانه بر»...

هر لهو ستونه دا «گو کردن» به واتای «تلفظ» به کار هینراوه. ئه مه شیان هه له یه چونکه به واتای «جووله کردن» دیت وه ک که ده گوتری «دهستی گو ناکات، زمانی گو ناکات». دیاره زمان گو کردنه که بوته هو ی ئه وه هه له یه.

دیسان لهو ستونه دا هه له ییکی فکر هه یه. گوتاره که لهو شوینه دا وه ها راده نویتی که قهرز کردنی وشه ی بیگانه بوته هو ی پهیدا بوونی شیوه ی هه مه جور له زمانی کوردید. هه له به ت ئه م رایه راست نییه چونکه جودایی نیوان شیوه ئاخوتنه کان له وشه و عیباره تی کوردیش به دهر ده داته وه چ له رووی «تلفظ» ه وه بی ت و چ له رووی دارشته وه بی ت. به نمونه، پشه ری ده لاین «ئه مه گوتن» له جیاتی «ئیمه وتمان» ی سلیمانی و «مه گوت» ی بادینانی دیاره ئه مانه ش ه یچیان له دهره وه به قهرز وهر نه گیراون. له حه قیقه تا قسه له باره ی هو ی پهیدا بوونی زاری جودا له زماندا دریژه ی هه یه و لیره دا نه لپی ده بینه وه نه پیوستیشمان پی هه یه، به لام له م شوینه ی هه مان ستوندا که ده خویتیته وه «...چونکه که رهسه قهرز کراوه که له لایه که وه، له ره گه زیکه وه نییه» چاوه نویری «لایه کی دیکه ش» ده که یت که چی ده ستت به ه یچ ناگات.

سهیری دارشته که ش بکهیت دهبینی به دوا یه کدیدا هاتنی «...له لایه که وه،
له ره گه زیکه وه» یه کجار ناقولایه و چ خزمایه تیی له گهل شیوه نووسینی
ئهدهبی نییه.

ههر له بهرودوای ئه و ستونهدا وشه ی «تیادا» هاتوه. دهزانی «تیا» بریتییه
له «تیدا» که به هوی سوانی «د» هکه له زاری سلیمانیدا بوته «تیا». له بهر
ئهمه «تیادا» بریتییه «تیدادا». ههر به و پینهش که دهنوسری «تیایا» له
حهقیقه تدا دهبی له «تیدایدا» وه هاتبیت چونکه «تیا» وه ک گوتمان «تیدا»
یه «یا» که ی دوه میس «یدا» یه. جا ئه گهر بمانه وی زمانیکی ئهدهبی
راستمان هه بیت پیوسته بنووسین «تیدا» له بری «تیا» بشنووسین «تیدیدا»
له بری «تیایا»، دیاره «تیادا» ش به هه موو مه زهه بان ههر هه له یه. خو
ئه گهر نووسه رانی «تیا، تیایا، تیادا» به رده وام بن له سهر راره وی خو یان ناشی
داوا بکه ن نووسه رانی دیکه واز له کوردییه ره سه نه که به یتن با ناوی یه کچوون
کردنی شیوه ی نووسینی ئهدهبی، چونکه داوا له شیوه ی ئهدهبی ده کری کام
ریباز راست و دروسته ئه ویان بکاته شه قامه ری نووسین².

له ستوونی دوه می لاپه ره 19 ی گو فاره که دا وشه ی «جوگرافی» هاتوه، ریژه ی
نیسه تی کوردی له وشه ی «جوگرافیا» ده بیته «جوگرافی» نه ک
«جوگرافی» چونکه ئه مه یان له عه ره بییه وه وه رگیراوه. به وه ش له عه ره بییه تی
ناکه وی که «غ» ه که کراوه به «گ» ههروه ک که له جیاتی «به سرای»

² - تهماشای گوتاری «رینوسوی کوردی - پهراویز له ل 241 - 249 له بهرگی
چواره می گو فاری کو ری زانیاری کورد، 1976 و گوتاری «هه لدانه وه ی چه ن
رووپه ره ییکی زمانی کوردی له ل 274 - 300 له بهرگی پینجه می گو فاری کو ری
زانیاری کورد، 1977 بکه.

گوت «بهسری» هەر ریزه‌ی عه‌ره‌بیت به کاره‌یتاوه هه‌رچه‌ند سینه‌که‌شت له جی‌ی صاد داناوه.

هه‌ر له به‌راوردی ئه‌و ستوونه‌دا تا سییه‌کیکی ستوونی سییه‌م رایه‌ک ده‌رب‌راوه له‌باره‌ی پیوست بوونی به‌کاره‌یتانی شیوه‌ی ئه‌ده‌بی و به‌لاوه نانی شیوه ئاخاوتنی ناوچه‌یی له نووسیندا. هه‌لبه‌ت من پتر له‌و نووسینه‌داواکاری چه‌سپاندنی شیوه‌ی ئه‌ده‌بی زمانی کوردیم، وا ده‌زانم قول‌تریش بۆ ئه‌و مه‌به‌سته‌ی رۆیشتوم، به‌لگه‌شم ئه‌و دوو گوتاره‌یه که له به‌رگی چواره‌م و به‌رگی پینجه‌می گو‌فاری کۆری زانیاری کوردا بلاوکرانه‌وه و لی‌ره‌دا به‌په‌راویز په‌نجه‌یان بۆ راکیشراوه. من له‌رووی په‌رۆشه‌وه بۆ زمانه‌که‌مان، ده‌مه‌وی نووسه‌ری کورد ریگه‌بدات به‌په‌سه‌ندترین و ره‌سه‌ندترین و به‌هیز و پیزترین ته‌عبیر و دارشتن و شیوازی کوردی که شیوه‌ی ئه‌ده‌بیه‌که‌مان ده‌وله‌مه‌ندتر بکات و به‌ره‌و پینشتری ببات، ئه‌م ئامانجه‌ش به‌و ته‌رزه‌ قسه‌ سافیلکانه‌ی ناو ئه‌و ستوونه‌ پیک نایه‌ت. هه‌ر ئیستا نمونه‌یه‌کی ریت‌نیشانده‌ری ئه‌و کاره‌ ده‌خه‌مه‌ به‌ر چاوی خوینته‌ر.

له‌نیوان به‌شیکی ئیله‌کانی کوردا (وه‌ک دانیش‌توانی پشده‌ر – پزده‌ر) له‌جیاتی «ئیمه‌کردمان، ئیمه‌گوتمان...» ده‌لین «ئمه‌کردن، ئمه‌گوتن» له‌جیاتی «ئپوه‌کردتان، ئپوه‌گوتتان...» یش ده‌لین «ئوه‌کردو، ئوه‌گوتو...». له‌حالی‌کدا بیان‌ه‌وی ته‌ئکید به‌هاوینته‌سه‌ر ده‌وری شه‌خس له‌کرده‌وه‌دا دارشتنیکی تایه‌تیی به‌کارده‌هینن و ده‌لین «ئمه‌من کرد، ئمه‌من گوت – ئه‌وه‌کرد، ئه‌وه‌گوت» جا که بیستت گوتیان «ئمه‌من کرد» ده‌بی بزانی مه‌به‌ستیان ئه‌وه‌یه‌گرنگی بدن به‌ده‌وری خۆیان له‌و کردنه‌دا نه‌ک به‌کردنه‌که‌خۆی، واته‌له‌و کردنه‌دا که‌سیکی دیکه‌بی له‌خۆیان به‌شداری کاره‌که‌نه‌بووه. ئنجا سه‌رنج بگه‌ره، له‌مه‌ ته‌عبیره‌دا «ئمه‌من کرد و ئه‌وه‌ خوارد» ریت نییه‌راناوه‌کان بقرتینیت وه‌ک که له‌ئاخاوتنی عاده‌تیدا ئه‌و ریتی هه‌یه. تۆ ده‌توانی بلیت «کردمان، خواردتان – کردن، خواردوو» هه‌روه‌ک

ده‌توانی بلیت «ئیمه کردمان، ئیوه خواردتان - ئهمه کردن، ئه‌وه خواردوو» به‌لام که هاتی له رسته‌ی «ئهمه کردن» دا راناوه نه‌لکاوه‌که‌ی «ئهمه» وه‌یا لکاوه‌که‌ی «ن» ت قرتاند رسته‌که‌ واتا نادات. «ئهمه کردن، ن کردن» خو ئه‌گهر سه‌رله‌به‌ری «ئهمه‌ن» ت له رسته‌که‌ ستانده‌وه‌ تاکه‌ وشه‌ییکی ناته‌واوی «کرد» ده‌مینته‌وه. له‌م نمونه‌یه‌دا مه‌به‌ستم راکیشانی سه‌رنجی رۆشنیبری «دلسۆز» ی کورده‌ بو ئه‌و جوړه‌ ته‌عبیره‌ ره‌سه‌نه‌ کوردییانه‌ی که نه‌کو‌تونه‌ته‌ ناو شیوازی ئه‌ده‌بیمانه‌وه. هۆی ئهم دیارده‌یه‌ش مه‌یله‌و روون کراوه‌ته‌وه‌ له‌و دوو گوتاره‌دا، که‌سیک بیه‌وی پتر له‌ باسه‌که‌ ورد بیتته‌وه‌ ده‌توانی بو‌یان بگه‌ریتته‌وه‌ و له‌ لای خو‌شیه‌وه‌ قوولتر داگریت له‌ ناوکیل کردنی دیراوه‌کانی نووسینی ئه‌ده‌بیمان.

له‌ به‌راوردی ستوونی سییه‌می لاپه‌ره‌ 19 دا ده‌خوینته‌وه: «...جا، هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌یه‌ بو‌یه‌ ده‌ستی هاریکاریه‌تی...». له‌م چه‌ند وشه‌یه‌دا دوو هه‌له‌ی گه‌وره‌ هه‌یه. یه‌کیکیان ئه‌وه‌یه‌ که‌ ده‌لی «له‌به‌ر ئه‌وه‌یه‌ بو‌یه‌...» هه‌ردو‌کیشیان یه‌ک واتا ده‌به‌خشن، ده‌ستیش ناده‌ن یه‌کدی ته‌ئکید بکه‌نه‌وه‌ چونکه‌ ته‌ئکید جیی خو‌ی هه‌یه‌ و ئیره‌ هه‌و نییه‌... ئهم هه‌له‌یه‌یان ئینشاییه‌، هه‌له‌ی دوهم «صرفی» یه‌ که‌ ده‌لی «هاریکاریه‌تی» چونکه‌ وشه‌ی «هاریکاری» به‌ ته‌نها خو‌ی ئیسمی مه‌عنه‌ویییه‌ به‌ واتای «تعاون، تضامن...» وشه‌که‌ش به‌ هۆی پاشگری «ی» په‌یدا بو‌وه‌ که‌ یه‌کیکه‌ له‌ پیکه‌ینه‌ره‌کانی ئیسمی مه‌عنه‌وی وه‌ک که‌ له‌ وشه‌کانی «جوانی، دریتزی، کورتی...» دا واتای «جمال، طول، قصر...» ی دروست کردوه. له‌به‌ر ئهمه‌ به‌سه‌ره‌وه‌نانی «ه‌تی» ده‌بیتته‌ لی زیاد کردنی بی سوود و هه‌له‌ی «صرفی». جا ئه‌گهر نه‌خویندوو‌یه‌ک وه‌یا تازه‌ خویندوو‌یه‌ک هه‌له‌ی وه‌های کرد ناشی ئه‌دیبه‌کانمان بیکه‌نه‌ به‌لگه‌ی راستبوونی ئه‌و کاره‌ و بیسه‌پینن به‌سه‌ر شیوازی ئه‌ده‌بیماندا. له‌ کو‌نه‌وه‌ گوتراوه‌ «له‌سه‌ر به‌ردی سه‌نگی سه‌خری...» به‌لام ئه‌گهر له‌ قالوبه‌لایشه‌وه‌ گوترا‌بی هه‌ر کو‌تانه‌وه‌یه‌کی سی جاره‌ی بیلزومی یه‌ک شته‌... ئهم هه‌له‌یه‌ی وه‌ک

«خزمایه تی، کوردایه تی، برسیه تی...». وشه ی «خزم، کورد» به هۆی «ایه تی» بوونه ته ناوی مهعنه وی، وشه ی «برسی» ش به هۆی «ه تی» یه وه. درێژه ی ئەم باسه له گوتاری «به کارهینانی «ی» له ریزمانی کوردیدا» له بهرگی یه که می گوڤاری کۆری زانیاری کورد، سالی 1973 دا بلاو کراوه ته وه... به هه مه حال وشه ی «هاریکاریه تی» وه ک ئە وه یه بلی «برسیه تی یه تی»، جا ئە گهر که سیک له نووسیندا به کاری هینابیت هه له یه کی کردوه، وه ک که هه موومان به هه له دا ده چین، هه له ش له سه ر مرۆڤ به عیب حیساب ناکری ئە گهر دوا ی پروون بوونه وه ی خۆی پێوه نه لکینیت...

دوا ی دوو دیری کورتیله تووشی ئەم شته دیت «...زانیانی کورد و کورده وانیه کان زماناسه کان بو هینانه دی...». ئەم ریز کردنه نه واتا ده به خشیت و نه تو سقالیکیش جوانی تیدایه و نه به هیچ بۆره ته ئویلانیس بو لای نووسینی ئە ده بی ده چیته وه. من له لای خۆمه وه یارمه تیه کی ناته واوی رسته که ده دم به وه دا که بلیم واویکی عه تف له نیوان «کورده وانیه کان زماناسه کان» په ربوه، به لام چاری «کورده وانیه کان» نه به من ده کری نه به که سی دیکه ش، چونکه ئەم وشه یه ناوی مهعنه ویه له «کورده وان» وه هاتوو وه ک که «پاسه وان» له «پاسه وان» وه هاتوه، به وه ش له ناوی مهعنه وی ناشۆری که به هۆی «کان» وه خراوه ته ریزه ی کۆ هه ر وه ک «پاسه وانیه کان» لێ ناشۆری. به و پێیه ئە گهر وشه کان وه رگیرینه سه ر عه ره بی وه ها ده رده چن «علماء الكرد والکردیات و علماء اللغة...». دياره گوتاره که له م ئیزافه یه ی ناوی مهعنه وی بو سه ر ناوی مادبی و به دوا دا هینانی ناویکی مادی دیکه بو پاش ناوه مهعنه ویه که وا ی تصور کردوه که «کورده وانیه کان» یش هه ر ناوی مادیه، واته به خه یالی «کورده وان» وشه که ی به کارهیناوه، به لام له مه شدا دوو چاری هه له بووه چونکه ئە وسا وشه که وه ک «به رخوا، کاره وان» ی لێ دیت که خه ریکی په روه رده کردنی به رخ و کاره، «کورده وان» یش ده بی خه ریکی مرۆڤی کورد بیت بو

به‌رپوه‌بردن و په‌روه‌رده کردنى که ئه‌مه‌ش ناشى مه‌به‌ستى گوتاره که بیت. دياره ئه‌وه‌ى که مه‌به‌سته له‌م وشه‌یه‌دا واتای «المه‌تمون بالکردیات» ه. جا که ئه‌مه وایى پښوېسته له وشه‌ى «کوردى» یه‌وه بوى بچین و بلین «کورددیه‌وانه‌کان» که به‌رینووسى ناو گوفارى رۆشنیبرى نوى ده‌بیتته «کوردى یه‌وانه‌کان».

له ستوونى یه‌که‌مى لاپه‌ره 20 ى گوفاره‌که‌دا ئه‌م عیبارته هاتووه «... بۆ ژيانندنه‌وه‌ى که‌له‌پورى کوردیى و سه‌رفراز کردنى له ده‌ست زه‌بر و جه‌ورى تۆز و خۆل و ئالوگۆرى چه‌رخ...». له ئاست وشه‌ى «سه‌رفراز کردن» دا هه‌ر ئه‌وه ده‌لیم، لیره‌دا به‌ شیوه‌ى ئاخوتنى عاده‌تیی نه‌ک ئه‌ده‌بى به‌کار هاتوه چونکه ناشى بلین که‌له‌پوور سه‌رفراز ده‌که‌ین مه‌به‌ستیش پاراستنیه‌تى.

باوه‌ر ناکه‌م لیره‌ به‌ پښه‌وه‌ که‌س نووسیبیتى «زه‌بر و جه‌ورى تۆز و خۆل...» چونکه زه‌بر له‌ کوته‌ک و گاشه‌به‌رده‌وه‌ چاوه‌نۆرى ده‌کریت نه‌ک له‌ تۆز و خۆل. ئه‌م به‌کاره‌یتانه هه‌له‌یه‌ى «زه‌برى تۆز و خۆل» له هېچ شیوه‌ییکدا دروست نییه، نه‌ ئه‌ده‌بى و نه‌ عاده‌تیی، پاراستنى که‌له‌پوریش بۆ ئه‌وه نییه وشه‌ پاراستراوه‌کان له‌ جیگه‌ى ناله‌باردا به‌کاره‌ینرین³. ئه‌ده‌ب و خویتدن و رۆشنیبرىش بۆ ئه‌وه نین نووسه‌ران له‌ ریکارى عاده‌تى خه‌لق به‌ره‌ژیر به‌ن. وشه‌ى «ئالوگۆر» یش له‌ راستیدا به‌ واتای «به‌یه‌کدى گۆرینه‌وه، جیگه‌ به‌یه‌کدى گۆرینه‌وه» دیت نه‌ک «گۆرین» ى رووت وه‌ک که له‌م شویتنه‌دا به‌کار هاتووه. ده‌بینم نووسه‌ران ناوناوه ئه‌م وشه‌یه به‌ واتای «گۆرین» به‌کارده‌هینن، به‌لام، وه‌ک ده‌زانین، هه‌له‌ کردن نایته‌ بنه‌مای ده‌ستوورى هېچ

³ له هه‌ندى حالدا بۆ مه‌به‌ستى سووک ده‌برینی وشه‌ ده‌نگیکى «د» دیته ناو کلێشه‌ى وشه‌وه وه‌ک که گوتم «به‌هیندرین» وه‌یا که ده‌گوترى «بگۆردرى، ده‌بردرى».

شتیک. که دهلیی «له ژووره که مدا ئالوگۆرم به شوینی که لوپه له کم کرد»
 مه به ستت ئه وه یه جینگۆر کیت به و که لوپه له کرده واته یه کیکیانته بردۆته
 جیگه ی یه کیکه دیکه، یاخود که دهلیی «من و دارا ئالوگۆرمان به
 گۆره ویه کان کرد» مه به ستت به یه کدی گۆرینه وه ی گۆره ویه کانه دهنه
 گۆره ویه کان خویان له خویاندا نه گۆراون... جگه له م لایهن، له لایه نی
 مونسه به ی واتای وشانیشه وه، چ خزمایه تی پهدا نابێ له نیوان «تۆز و خۆل
 لینیشتن» و «ئالوگۆر» دا چونکه ئه و ئالوگۆره چ به واتای گۆرینی عاده تی
 بیت و چ به واتای پیک گۆرینه وه بیت تۆز له شتان ده ته کینیت نه ک لیان
 دهنیشیت. له بهر ئه مه سه رله به ری رسته که به هه موو کیشانه و پیتوانه پیک هی
 نووسینی ئه ده بیی نییه، به که لکی ئاخوتنی ساده ش نایه ت.

به دوا ئه مانده دا، توانجه به سته زمانه که ی که به ده وری ناوی «محهمه د علی»
 یه وه بۆ گوتاره که ریکخراوه و له «پیشه کی» یه کانی من گپراوه به جی ده هیلم
 بۆ ئه و گوتاره و خویته رانیش. «پیشه کی» من و غه یری من باری که وتوی
 یه کیکه دیکه ی پی راست نابیته وه، ته نها تیبینه کیشم هه بی له ئاست ئه و
 توانجه دا ئه وه یه که تالای سه رله به ری گوتاره که ی تیدا ئاشکرايه،
 ئاشکرايه که شی له وانیه گومانی خویته ران بۆ ئه وه بیات که ریکخه رانی
 گوتاره که تۆله ی شتیکی لیره به پیشه وه وه ربگر نه وه چونکه هه موومان ئه وه نده
 شارازایه مان به خۆمان هه یه که بزاین ئه و ته رزه شیوازه ناحه زانه یه له تاکه
 سه رچاوه ی سۆز و په رۆشه وه هه لئاستیت. ده ردی یه کجار گرانی نووسین و
 بلاو کردنه وه ی ئه م رۆژانه مان له وه دایه که به ناوی مه ووزوعیه ت و په رۆشه وه
 کام مه به ستی شه خسییه ئه و یان بۆ ناو «بابه ت» راپیچ ده کری. به هه مه حال
 چه ند و چۆنی ئه م لایه نه ناتوانی خۆی به ینیتته ناو ئه وه ی لیره دا پیوه ی
 خه ریکم.

تا ئېرە گوتارە كە پېشە كىيى بوو بۇ رەخنە گرتن لە نووسىنە كانى من، وەك
بۆشت دەردە كەوى، پېشە كىيە كە لەسەر ھەموو بېھىزىيى خۆيەو ھىشتان لە چاۋ
زىدە ھەژارىي رەخنە كان بايە خىك پەيدا دە كاتەو.

رەخنە كان لە پېشەو ھە رەنگارى وشەي «حە شارگە» بوون و خىرا بە خىرا
گۆريويانە بۇ «ھە شارگە». وا بزائم برىقوباقى «ھە وشار» فىلى لە چاۋ
درشتىبىنە كانى ئەو گوتارە كىردو ە ناوبانگى صەگى «ھە وشار» رېي زەللەي لە
پېش ھەنگاۋە بىلاۋە كانىدا ھەموار كىردو. ئىتر لەو پەلەپەلەي رەخنە گرتنى
بىچىدا تەلەزگەي بەستو ە بۇ ھەلدېرى ھەزارى بە ھەزارى ئەوتۆ گورسىشى بۇ
شۆر كەيتەو ە سەر كەل نايىتەو. مرؤف كە ھىندەي ئەو شويىتەي گوتارە كە لە
راستىي و لە بەلدەي و لە ئىنساف دوور كەوتەو، بە كەس ناكىرئ جارىكى
دىكە رووي ھەتلە بوونى لە دروستىي و روونىيى و شارەزايى بكاتەو. بە نمونە
دەلېم، يە كىك كە پىي داگرت لەسەر ئەو ەي قەلادزە كە رەلایە ھەرچى
خەرىتەي دنيا ھەيە ناتوانى باو ە رە سەرەوبنە كەي ھەلگىرپىتەو.

و ەك لە لاپەرە 9 ي كىتبۆلكەي «چەند حە شارگە...» دا نووسىومە:
«حە شارگە جىي خۆ تىدا شاردنەو ە ويا شت تىدا شاردنەو ەي». وشەي
«حە شار» يش لە گەل فىعلە يارىدەرە كانى «بوون، كىردن...» دا ناروات بەلكوو
تەنھا فعلى «دان» بە خۆيەو ە دەگىرئ و دەگوترى «خۆي حە شار دا،
حە شار ت دەدەم...». ھەر لەم دوو رستەو ەش⁴ دەردە كەوئ كە مەرج نىيە
حە شارگە تەنھا بۇ دىندە بىت، تەنانەت راوكەران بە زۆرى بۇ بزەنە كىوى و
مەرە كىوى بە كارى دەھىتن، بۇ بەرازىش زياتر «لانە بەراز» رۆيشتو ە
ھەرچەند مانىع نىيە لەو ەدا حە شارگەشى بۇ بە كار بىت چونكە ئاخوتن

⁴ دەگوترى «لەم دوو رستەو ەش» ھەر ەك دەشى بگوترى «لەم دوو رستەو ەو ە»
بەلام تەنھا دەگوترى «لە تۆشدا، لە كۆيەشرا» ناگوترى «لە تۆداس، لە كۆيەشرا».

به به ریه وه هه یه وشه ییکی «عام» بو واتای «خاص» به کار بهینیت، وه یا لانه به رازه که هه ر خووی حه شارگه بیت... له راستیشدا به راز درنده نییه چونکه گیاخوره، به لام من شه به گوتاره که نافرۆشم و به درنده حساب کردنی به رازی لی به هه له ناگرم.

هه وشار ناوی ناوچه یه کی به رینی کوردستانی ئیرانه و سه گه که ی پی هه لده دریتته وه، وه ک که له پشده ردا ده لین سه گی «حه سار» مه به ستیان سه گیکه که له ره سه نی سه گی ته و دئییه ی «حه سار»⁵ بیت. ته گه «هه وشار» به واتای «درنده» بی ده بی ریش هه بی بلین «شیری هه وشار، گورگی هه وشار...». هه لیه ت شتی وه ها له کدوله ی ته ریشدا نه بیستراوه...

که حالوباری «حه شارگه» ته مه بی چ جیی ته و سه رسورانیه ی ناو گوتاره که ی تیدا نییه که دیت و ده لی «نازانم بوچی ته م به ره مه ی ته م ناوه ی پیوه نراوه». گوناهیکی کتیبولکه که و من و «حه شارگه» ش له وه دا نییه که گوتاره که ی «رۆشنیری نوئ» له مه سه له که نابه له ده، بیگومان «سه رنج راکیشانی بازار» یش له خو نواندنی بی بنج و بناواندایه. له موکریان له جیاتی «حه شار، حه شارگه» دوو وشه ی «حاشار، حه شارگه» به کار ده هینن.

به دوا ته م سه هوه زله ی گوتاره که له وشه و واتای «حه شارگه» دا ده بینین به لینی نرخاندنی ناوه رۆکی کتیبولکه که دراوه، که چی بپرای بپرای گوتاره که نزیکی باسه کانی «حه شارگه» نایته وه و خووی له چند لایه نیکی ته عبیر و وشه کانی ده ئالینی ته ویش وه ک که ئیستا روون ده بیتته وه به شیوه ییکی یه کجار نابه له دانه. گوتاره که پیمان نالی ته و پاشگرانه ی باسیان لی کراوه چین و چونن،

⁵ وشه ی «سه گ» به پیتی صاد نووسرا هی «حه سار» یش به پیتی سین چونکه خه لقه که وایان ده رده برن.

ناوگر له کوردیدا ههیه نییه، کۆتاییه کانی فیعلی ئایندهی کهسی سییه می تاک و دوه می تاک راناون راناوین، فیعلی «انتقالی، پیچهوانه» ههله گرن قسه یان لیوه بکری یاخود هه ده بی باسه کۆن بوه کانی ریزمان بکوینه وه... من ئیستاش داوا له خوینته ران ده که م سه رنج بگرنه ئەم لیسته یه له شیوه گۆری فیعلی کوردی له و باراندا که من ناوی «انتقالی» و «انتقالی پیچهوانه» م لیناوان.

<u>فیعلی عاده تی</u>	<u>شیوه ی انتقالی</u>	<u>شیوه ی انتقالی پیچهوانه</u>
ده ب م	ده ب می	ده م بی
ده چ م	ده چ می	ده م چی
ده مه وی		
ده مدزی		
ده یه خه م	ده یه خمی	
ده که وم	ده که ومی	ده مکه وی
ده ئیشی (دی شی)	ده ئیشی / ده ئیشی (ده یه شی)	

ئاخۆ بۆچی فیعله کان هیندیکیان سی شیوه یان ههیه هیندیکیان دوو شیوه یان ههیه، که چی به شیکیان هه ر شیوه ی پیچهوانه یان هه یه، خو ناشکری دیارده که له دهفته ری زمانی کوردی بسرپته وه هه ر له بهر ئه وه ی پیشتر بیری لی نه کراوه ته وه وه یا گوتاری وه ک هینه که ی «رۆشنیری نوی» ناتوانی پیوه ی خه ریک بیته وه یا ئه وه به کاره یاننه له گه ره ک و کۆچه ی نووسه راندا باو نییه.

با بزاین گوتاره که چۆن به ناوه‌رۆکی «حه‌شارگه» وه خه‌ریک بووه. له پیشه‌وه گوتاره که چاوی هه‌لبه‌زیوه‌ته‌وه له به‌کاره‌یتانی ته‌عبیری «شل کردنه‌وه» و وه‌های لی خیل و خوار بۆته‌وه هه‌ر ده‌لیی که‌وه و دیوجامه‌ی دیتوه. شل کردنه‌وه به‌عه‌کسی بۆچوونی گوتاره که نه‌پیشه‌کییه و نه‌ده‌سپیشخه‌رییه و نه‌سه‌ره‌تاشه، چونکه وه‌ک له‌واتاکه‌یه‌وه ده‌رده‌که‌وی ئاسان کردنه. ده‌ته‌وی ده‌رمانیک وه‌یا خۆراکینکی وشک بوویه‌وه به‌کار به‌یت، نه‌خته‌ک ئاوی تی ده‌که‌یت و به‌که‌وچکینک وه‌یا دارۆچکه‌یینک وه‌یا به‌په‌نجه‌کانت تیکیان هه‌لده‌شیلیت و شته‌ره‌ق هه‌لاتۆکه شل ده‌که‌یته‌وه، منیش له‌و روپه‌رانه‌ی هه‌ره‌پیشه‌وه‌ی «حه‌شارگه» که‌دا ته‌وه‌م کردوه. ئنجا ته‌مه‌ش له‌به‌یندا نه‌ی، زمانی کوردییه و له‌ده‌قی خۆی و به‌ریبازیکی کوردانه‌دا له‌گه‌ل خۆم هیناوه بۆ به‌رچاوی خویته‌ری کورد ئیتر بۆ ده‌بی «نوو سه‌را» ی کورد ته‌و دردۆنگییه‌ی له‌گه‌لدا بکات...

دوا‌ی ته‌مه، گوتاره که ره‌خنه‌ی له‌به‌کاره‌یتانی وشه‌ی «به‌رچاوه» گرتوه و ده‌لی «... چونکه هه‌رگیز کورد نالی «به‌رچاوه‌کان»، به‌لکو کورد ده‌لی «ئاشکراکان» یاخود «دیارییه‌کان» یاخود «ئه‌وانه‌ی که له‌به‌رچاوه‌کان...». لیره‌دا مه‌علوم ده‌کرئ، ته‌و که‌سه‌ی ره‌خنه‌که‌ی گرتوه له‌وانه‌یه هه‌ر گوئیستی ئاخوتنی کوچه و کۆلانی گه‌ره‌کی شاره‌که‌ی خۆی بووه و فه‌ره‌هنگی وشه‌کانی قسه‌پیکردن و نووسینی زۆر هه‌زاره چونکه وشه‌ی «به‌رچاوه» به‌و واتایه‌ی من له‌و شوته‌دا به‌کارم هیناوه هی ره‌خنه‌ی لی گرتن نییه مه‌گه‌ر له‌لایه‌ن ته‌و جووره‌بیخه‌به‌ره‌ی زمانی کوردییه‌وه بیته‌... که ده‌لی «هه‌رگیز کورد نالی...» وای لی چاوه‌روان ده‌کرئ به‌قه‌ده‌ر هیزوویزی وشه‌ی «هه‌رگیز» ی وه‌ها برنده‌شاره‌زای کوردی بیته‌که‌چی، به‌راستی، خاوه‌نی ته‌و «هه‌رگیز» ه‌مافی به‌ده‌یه‌کی له‌خۆ بایی بوونه‌که‌ی نییه. چه‌ند جینی په‌رۆشه‌نووسه‌ری کورد له‌و ناوه‌رۆکانه‌ی که به‌ته‌مایه‌ لیئانه‌وه بدوی هه‌لبیته‌ و به‌ته‌پکه‌ییکی وه‌ها بچکۆلانه‌ی «به‌رچاوه و ئاشکرا» وه‌بیته‌.

وشه‌ی به‌رچاو له‌و جیگه‌یه‌دا که من به‌کارم هیناوه له‌ ئاشکرا و دیار به‌هیزتر و راگه‌یینتره چونکه له‌وانه‌یه‌ چاو به‌سه‌ر شتی ئاشکرا‌دا بکشیت و فه‌رقی پی نه‌کات به‌لام له‌ نه‌دیتنی شتی «به‌رچاو» چ عوزری به‌ ده‌سته‌وه نامینتی، تو سه‌یریکی نووسینه‌که‌ی من بکه‌ چۆن ده‌لیم «نووسینه‌که‌م روو له‌ و ریزمان شناسانه‌ش ناکات که راهاتووی باسه‌ به‌رچاو و ناوده‌ر کردوه‌کانی ریزمانن...».

هه‌قم هه‌یه له‌ خوینته‌ری کورد داوا بکه‌م له‌و ته‌عبیره ساده و بی قورته‌م بگات، له‌وه‌ش وردیته‌وه که‌وا من هه‌قی وشه‌ی «به‌رچاو» یشم پر به‌ پیستی واتاکه‌ی داوه که له‌ گه‌ل «ناو ده‌ر کردو» ی جوت ده‌هینم نه‌ک ئاشکرا و دیار، چونکه ناوده‌ر کردووش وه‌ک به‌رچاو هی لی بی ئاگا بوون نییه. ره‌خنه‌ گرتن کاره‌کی پر سووده، به‌لام ده‌بی ره‌خنه‌گر گه‌ ییشتیته‌ پله‌بیک به‌سه‌ر بابه‌تی ره‌خنه‌ لیگیراودا بناواریت نه‌ک له‌ نزماویه‌وه ره‌خنه له‌و شتانه‌ بگریت که به‌سه‌ریاندا راناشکیت. ده‌بینیت، گوتاره‌که تا ئیستا حوکمی به‌کارنه‌هینانی به‌سه‌ر دوو وشه‌ی رینکوپیک و راست و ره‌وانی «حه‌شارگه» و «به‌رچاو» دا ده‌ر کرد، شل کردنه‌وه‌شی تاوانبار کردبوو، هه‌ر بزانه «ده‌ستوورات» یشی لی مه‌نع کردین، بروا ده‌که‌م ئەم گوتاره ئەگه‌ر ده‌سه‌لاتی ته‌واوی هه‌بی خواردنی «چه‌نگ سوته‌که و په‌له‌پفه» ش له‌ عالهم مه‌نع ده‌کات به‌وه‌دا که بلی هه‌رگیز کورد خواردنی وه‌های نه‌خواردوه...

وشه‌ی «ده‌ستوورات» یش و دیاره به‌لای نووسه‌رانی⁶ گوتاره‌که‌وه عه‌تتیکه‌ بیت. من لیان به‌ عه‌یب ناگرم نه‌یانبیسیت، به‌لام لیان ناوه‌شیتته‌وه به‌ په‌له‌ برپاری نه‌بوونی بده‌ن.

⁶ گوتاره‌که‌ هاواریه‌تی، پتر له‌ یه‌کینک تیدا به‌شدار بوه. ئەوه‌ی راستیش بی، به‌ر له‌وه‌ی من بیبینم هه‌بوون ده‌یانگوت شیوازه‌که‌ی جوړه‌ گورانیکی به‌سه‌ردا هاتووه له

له كوردیدا ریژهی كۆ «واته: صیغه الجمع» وهك دهزانین چه‌ند شیوه‌ییکی هه‌یه، هی له هه‌موویان مه‌شووتر و شایعتر ئه‌وه‌ی به‌ لێ زیاد کردنی «ان» په‌یدا ده‌بیت وهك: ژنان، پیاوان...

ریژه‌یه‌کی تایبه‌تی کوردی هه‌یه‌ بۆ «کۆ» کردن له کاتی بانگ کردندا وهك که ده‌لێن: کورینه، خه‌لقینه، مامۆستاینه...

ریژه‌یه‌کی به‌ کجار ده‌گه‌نیش هه‌یه‌ وهك: میوه‌جات. له فارسیدا «حاصلجات، عملجات...» رۆیشتوه. ده‌توانین وشه‌ی وهك: «خوردوه‌وات، سه‌بزه‌وات» یش لهم جوړه‌ وه‌یا له جوړی دواتر حساب بکه‌ین.

ریژهی چواره‌م ئه‌وه‌یه‌ به‌ خستنه‌ سه‌ری «ات» پیک دیت، وهك، دتهات، مالآت، باغات. ئەم ریژه‌یه‌، به‌ ریکه‌وت، نالی له شیعره‌ کوردی – عه‌ره‌بیه ئامیژه‌که‌ی «درونی لدار الشه‌رزور و بروده» به‌ کاری هیتاوه: فغابات داغات جرگ الشقایق.

وشه‌ی «ده‌ستوورات» له‌وانه‌یه‌ به‌ر ئەم ریژه‌یه‌ که‌وتون، به‌ زۆریش له‌ نیوان کورده‌واری ده‌ستوده‌ردا به‌ کار دیت وهك که‌ ده‌لێن: ده‌ستووراتی فه‌لاحه‌ت. جا ئه‌گه‌ر ئه‌دییک و نووسه‌ریک و کوردیکی عاده‌تی نه‌ییبستیی خه‌تای من و زمانی کوردی له‌وه‌دا نییه. وهك ده‌بینیت نه‌گه‌ران به‌ ولاتدا چه‌ند کار ده‌کاته‌ زماناسیی...

چاو جارانی... که‌ خویندمه‌وه‌ منیش هاتمه‌ سه‌ر ئه‌و باوه‌ره‌ که‌ وا یارمه‌تی دراوه، به‌لام له‌لایه‌ن ده‌ست و قه‌له‌میکی شلکه‌وه.

به دوا دستوراتدا گوتاره که ره‌خنه‌یه کی قورس و نارِه‌وای له عیباره‌تیکی ناو «حه‌شارگه» گرتوه هیچیشی به‌سه‌ر هیچه‌وه نییه. گویا من له لاپه‌ره چواری کتیپۆلکه که‌دا گوتومه «...لایه‌نه یه کجار بزر و ورده‌کانی بچکۆله ناریک و پیچه‌کانی ریزمان...». ئەم راگویتنه له نووسینه‌که‌ی منه‌وه بۆ ناو گوتاره‌که هه‌له‌ی گه‌وره‌ی تیدا کراوه، هه‌ر ده‌شلیی به‌ ئانقه‌ست چونکه هه‌له‌ی چاپ سنووری هه‌یه...

من له‌و لاپه‌ره‌یه‌دا ئەم‌م نووسیه «به‌لێ بیگومان زه‌حمه‌تی کاروباری زمان هه‌ر له‌ ده‌برینی ده‌نگه‌کانی ئاخاوتنه‌وه ده‌ست پی ده‌کات تا ده‌گاته کۆتایی زه‌حمه‌ته زۆر ئەسته‌مه‌کانی لایه‌نه یه کجار بزر و ورده‌کانی ریچکۆله‌ تاریک و پیچه‌کانی ریزمان». به‌ راستی، من که ئەم دارشتنه‌م په‌سه‌ند کرد، ئیستاش په‌سه‌ند تری ده‌که‌م، دوو ئامانجم ده‌رنه‌زهر کردبوو. یه‌که‌میان ده‌رخستنی گرنگی و قولایی باسه‌کان، دوه‌میشیان حورمه‌ت گرتنی خویته‌ری کورد له‌ رپی دواندن‌ی به‌ ته‌عبیری ئەدیبا‌نه و شاره‌زایانه. تۆ سه‌رنج بده‌ واتای «زه‌حمه‌تی زۆر ئەسته‌می لایه‌نی یه‌کجار بزر و وردی ریچکۆله‌ی تاریک و پیچه‌ک». وا بزانه‌م ئەگه‌ر غه‌دری لی نه‌کری، ئەم ته‌عبیره‌ هی ره‌خنه‌ لی گرتن نییه. تۆ له‌ لای خۆته‌وه به‌ عیباره‌تیکی وه‌ک «سه‌ره‌رای ئەوه‌ش که‌چی هیشتا ئاویتسا، ئیسته‌ هه‌ر به‌ زمانیکی مردوو...» ی ناو گوتاره‌که‌ی بگه‌ر و پیم بلی ئایا گوتاریک خه‌ریکی ئەو «هه‌دار هه‌دارانی» یه‌ بیت مافی ره‌خنه‌گرتنی ده‌م‌نیت؟ که‌سیک بیه‌وی راستی شان تیگات، ده‌زانی من له‌ نووسیندا، چ عه‌ره‌بی، چ کوردی، ده‌مه‌وی به‌ پیی ده‌سه‌لات مافی ته‌واوی زمان بده‌م به‌ نووسینه‌که‌ چونکه «ته‌عبیر» و شیواز به‌شیکی بنجیبه‌ له‌ به‌ره‌می ئەده‌بی، لی‌ره‌ به‌ پێشه‌وه‌ش گوتومه‌ شیواز و ناوه‌رۆک له‌ یه‌کدی جودا نا‌کرینه‌وه‌ چونکه «شیواز نما‌کردنی ناوه‌رۆکه‌ به‌ره‌و ده‌ره‌وه‌...» خۆ به‌ زمانی خۆشم نه‌لیم، ئەوه‌نده‌ به‌به‌ر نووسینی منه‌وه‌ هه‌یه‌ که‌ نووسینیکی وه‌ک ئەو گوتاره‌ پتر هه‌لۆه‌ست له‌ ئاستیدا بکات و دره‌نگتر به‌ریته‌ گیانی و شاره‌زایانه‌تر خۆی لی

به سهه وو ببات. كه ئه مه بو خۆم داوا ده كه م بو هه موو كه س و له هه موو
كه سى داوا ده كه م... خولاسه!!

ئنجنا نۆرهى وشهى «حيسابان» ه.

گوتاره كه لى به عىب گرتوم كه گوتومه «خويتنده وارى عاده تىشم له
حيسابان ده راويشتوه...» له وهدا گويا وشهى «حيسابان» هى كوپره دىيه كه...
به لام نووسه رانى گوتاره كه له خويان كه وتونه ته گومانه وه نه كا وشه كه هه ر
به كار هيتانى تاكه به ك كوپره دى نه بىت ئىتر به خپرى خويان ئه مه شيان
هاويشتوته سه ر كوپره دى كه وه «ئه گه ر زۆر به ر فراوانيش به كار هاتبى هه ر گىز
له ناوچه يه كى بچكۆله زياتر ته جاوه ز ناكا...» من نووسه رانى گوتاره كه
سه غلّه ت ناكام به وهدا لىيان بپرسم، كام كوپره دى؟ كام ناوچه ؟ هه قميشه
لىيان بپرسم چونكه ديسان وشه پفدراوه كهى «هه ر گىز» يان به كار هيتاوه.

له گه ل ئه مه شدا كه گوتاره كه لىره دا بايى فه رقى نيوان شه و و رۆژان «بىينه
ده لىم رۆژان – نه ك رۆژ» له جه وه هه رى زمانى كوردى دوور كه وتوته وه، هه ر
سپاسى ده كه م چونكه خپرايى پى كردم له ره واننده وهى تاريكايى به ده وورى
يه كى له خاسيه ته بنجيه كانى ته عبىرى كوردى كه تا ئىستا قسه ي لىوه
نه كراوه، خۆشم ده رفه تم نه بوه روونى بكه مه وه، هه ر به و نيازه ش كه له گه ل
ئه ندامانى «لىژنه ي زمان و زانسته كانى» كاتى گه يشتينه باسى «سىنتاكس»
لىى بكۆلىنه وه، به لى به و نيازه خۆم له باسه كه ده دزىه وه بو فه رمانى پىويستتر،
به لام وا، خوا و راستان، له سايه ي ئه و گوتاره هه لى ساغ كردنه وهى
به كار هيتانى رىژه ي كۆ له راسته ئاخوتنى كوردىدا هه لكه وت و منيش به
چاكه ي زمانى كوردى و بو سوودى ئه وانهى وه ك نووسه رانى ئه و گوتاره له
باسه كه به سه هه وو چوون له سه رى ده نووسم.

یە کیک گوئیستی شیوه جورجوره کانی ئاخاوتنی کوردی بووبیت، وه یا هەر نهی سهرنجی له ناوی به شیکی زۆری ئاواپیه کانی کورده واری گرتبیت، ههست به دیاردهی «ئاشقه کو» یی ده کات، واته له کوردیدا گه لیک جار ریژهی کو به سهر ریژهی تاکدا ته رجیح ده دریت. بیگومان نهو ته رجیح دانه له خووه و بی مه بهست و بی سوودی «بلاغه» نییه، واته کاریکی بی لزوم و بی جی نییه چونکه هه رجاره لهو ریژه کوپانه دا مه بهستیکی تایه تی ئاخپوهه جینه جی ده کری. به لای باوه ری منه وه له بنه رته دا ئه م به کارهینانه ی ریژهی کو بو «به گه وهرترین» و «تغلیب» سهری هه لداوه، دیارده کهش به م شیوه یه روون ده بیته وه:

1- ناوی زۆر ئاواپی کورد به «ان» ی کو کوتای دیت. وه ک: خدران، حاجی ئۆمه ران، قه لچوالان، پشت ئاشان، سهرسیان، ئاوده لۆکان، سهرکه پکان، باس موسیان، کاولۆکان... مه یلی به کارهینانی ریژه ی کو له م ناوانه به تیکرای و له سی ناوی «خدران، حاجی ئۆمه ران، ئاوده لۆکان» به تایبه تی زۆر ئاشکرایه، هه لبه ت ناوی دیکه ی وه ک ئه مانهش له زۆر زۆرته ر.

2- مه یلی به کارهینانی ئه م ریژه یه وا ده کات ئاخپوهه ری کورد له به دوا یه کتردا هاتنی دوو ناویش «ان» یک بخاته کوتایانه وه وه ک که ده لێن «خدر و مرادان توتنه که یان داشت - فاتم و هه مینان مه ره که ده دۆشن...». گویم لی بوه گوتراوه «به یتی مه م و زینان»، «مه که و مه دینان...». هه ر به دوا ئه مانه شدا «بانگی شیوان...»، «بانگی خه فتنان...».

3- وا ده بی به نیازی ریژ لێنان له حاله تی «اضافه» شدا که هه یج واتای کۆی تیدا نییه «ان» ه که به کار دیت وه ک که ده لێن «عه ولای عومبه ران - مه بهست «عبدالله بن عمر» ه - برایمی مه لا زیتدینان..».

پنویسته لیږه‌دا لایه‌نیکی دیکه‌ی ټم دیارده‌یه‌ش روون بکه‌مه‌وه چونکه وا پی ده‌چی سهرله‌به‌ری دیارده‌که به‌لای ټو گوتاره‌وه له تاریکاییدایه.

ټاخیوه‌ری کورد مه‌یلی بو ټوه ده‌روات که وا له دوو حاله‌تی «اعرابی» دا وشه بخاته سهر ریژه‌ی کو، دیاره که ده‌شلیم «اعرابی» مه‌به‌ستم لایه‌نی به‌لاغی نییه.

حاله‌تی یه‌که‌م ټوه‌یه که وشه «مفعول» وه‌یا وه‌ک مه‌فعل وا بیت، هه‌رچه‌ند ټم راس‌تیه‌ش مه‌نعی ریژه‌ی کو له حاله‌تی «فاعلیه و مبتدأ و خبر» ناکات. لیږه‌دا مه‌به‌ستم ټوه‌یه بلیم به‌ زوری له «مفعولیة» دا وشه‌کان پتر به‌لای ریژه‌ی کووه ده‌بردین. به‌ نمونه:

ده‌گوتری «به‌ دیناران خو‌ی رزگار کرد...» لیږه‌دا «دیناران» له ژیر تاوی پریو‌زیشن «حرف جر» دایه. که «دینار» ه‌که بکه‌پته «فاعل» به‌ عاده‌ت ده‌لیی «دینار رزگاری کرد وه‌یا رزگاریان کرد- نالیی دیناران رزگاریان کرد». وشه‌ی دینار له‌م رسته‌یه‌ی دوایدا «دینار رزگاریان کرد...» هه‌لده‌گری وه‌ک کو مامله‌تی له‌گه‌لدا بکری له‌و روه‌وه که مه‌به‌ست جنسی دیناره و له واتادا کو‌مه‌له دینار ده‌گریته‌وه، ده‌شکری مامله‌تی تاکی له‌گه‌لدا بکری چونکه وشه‌که بو تاکه.

له‌ حه‌یراندا ټمه‌ ده‌بیه‌یت: کیژ ده‌لی چ عه‌بیم نینه و چ عه‌بانم لی مه‌گرن.

سه‌رنج بده وشه‌ی «عه‌ب» که له‌ پشه‌وه وه‌ک «مبتدأ» هاتوه رواله‌تی وشه‌که تاکه و نه‌گوترا «عه‌بانم نییه» به‌لام چونکه مه‌به‌ست له وشه‌که «مطلق» ی عه‌بیه «خبر» ه‌که‌ی خراوته ریژه‌ی کو و گوترا «نینه» نه‌گوترا «نیه». به‌لام جاری دوهم وشه‌ی «عه‌بان» چونکه له حاله‌تی «مفعولیة» دایه ریژه‌ی کو‌ی بو به‌کاره‌یترا. ټم مامله‌ت جودایه‌ی حه‌یرانه‌ی کوردی

له گه‌ل وشه‌ی «عه‌یب» دا کردوه‌تی ده‌که‌و‌یتته به‌ر حوکمی ئەو ده‌ستووره‌ی «کۆ کردن» ی مه‌فعول و «تاک ه‌یشتنه‌وه» ی فاعیل و «مبتدا»، به‌لام له گوتاره‌که‌ی «کوردواته‌نی» دا مامله‌تیکی ئەوتۆی کراره‌ه‌تا ب‌لیی دوره‌ له دروستی. له ستوونی س‌یه‌می گوتاره‌که‌دا «ه‌هن و نیه» به‌کار ه‌اتوه‌ له‌مه‌شدا «ه‌هن» بۆ کۆیه و «نیه» بۆ تاکه‌ بی ئەوه‌ی ه‌یچ ه‌ویه‌کی ئەو مامله‌ت جوداییه‌ه‌بی له‌رسته‌که‌دا یا له‌خودی وشه‌کاندا. یا ده‌بی بگوتری «ه‌ه‌یه و نیه» یاخود «ه‌ه‌نه و نیه».

حاله‌تی دوهم ئەوه‌یه‌که‌ ئاخ‌یوه‌ری کورد پتر حه‌ز به‌ کۆ کردنی مه‌فعول له‌ر‌یژه‌ی ئاینده «مضارع» دا ده‌کات نه‌ک ر‌ابردوو و ئ‌یستاکه‌ (مه‌به‌ست له‌ ئ‌یستاکه‌ ئەو ر‌ستانه‌ن که‌ فیعلی ئ‌اشکرایان ت‌یدا نیه‌ وه‌ک، من دارام، تۆ منالیت، ئ‌یمه‌ به‌قالین...). به‌ نموونه‌، خه‌لک به‌ ر‌اشکاوی ده‌ل‌ین، مامزان ر‌او ده‌که‌م، شوتیان ده‌شک‌ینم، خانوان ده‌ر‌مینم... له‌ به‌یتی فۆلکلوری گالته‌نام‌یز گوتراوه: «حه‌یران وه‌ره‌ له‌سه‌ری سه‌فینی، چاوه‌کی کۆره، ئ‌یکی نابینی، ده‌ست لۆه‌ه‌ناران ده‌با ه‌ه‌نج‌یران ده‌پ‌چ‌ر‌یت‌ی». وشه‌ی «ه‌ه‌ناران» که‌وتۆته‌ ژ‌یر تاوی «لۆ» ی پ‌ری‌پ‌وز‌یشن و فیعله‌که‌ی «ده‌با» ش که‌ کاری ت‌ی ده‌کا ر‌یژه‌ی ئ‌اینده‌یه، دیاره‌ وشه‌ی «ه‌ه‌نج‌یران» یش مه‌فعولی فیعلی «ده‌پ‌چ‌ر‌یت‌ی» یه‌ که‌ له‌ ر‌یژه‌ی ئ‌اینده‌دایه. ئەم خۆش‌ج‌له‌وییه‌ی «مفعولیه» بۆ ر‌یژه‌ی ئ‌اینده‌ له‌ ر‌ابردودا ده‌ر‌ناکه‌و‌ی. به‌ ر‌اشکاوی ناگوتری «مامزانم ر‌او کرد، شوتیانم شک‌اند، خانوانم ر‌ماند...» له‌م حالته‌دا وشه‌کان له‌ شیوه‌ی تاکدا ده‌م‌یننه‌وه‌ به‌لام و‌اتا گشتیه‌که‌یان به‌ره‌و «کۆ» ده‌باته‌وه‌ وه‌ک «مامزان ر‌او کردن، شوتیم خواردن...» سه‌یری چۆن ر‌اناوی «ن» ی کۆ خرایه‌ دوای فیعله‌کانه‌وه‌ ه‌ه‌ر‌چ‌ه‌ند فاعیله‌که‌شیان ئ‌اخ‌یوه‌ری تاکه‌، وشه‌ی مه‌فعوله‌کانیش ه‌ه‌ر تاکه‌.

حاله‌ت‌یک ه‌ه‌یه‌ مه‌د‌ح‌ی ت‌یدا‌یه‌ به‌ گشتی ر‌یژه‌ی کۆی بۆ به‌کار د‌یت وه‌ک: دارا کوری پ‌یاوانه، ز‌ی‌یا گۆلی باغانه، ژ‌یرۆ به‌چ‌که‌ی ش‌یرانه.

لهو شویتانه‌دا که ریژی ریژه‌ی کۆ به‌رفه‌راح نییه و پیوستیشمان پیی هه‌یه هه‌میشه ده‌توانین به‌هیتانی نیشانه‌ی ته‌عریف وشان بکه‌ینه کۆ وه‌ک:
پیاوه‌کان هاتن، ژنه‌کان چیشتیان لینا، هه‌ناره‌کانم برده‌ بازار.

حاله‌تینکی دیکه‌ش هه‌یه پیوه‌ندی به‌بلاغه‌ته‌وه‌یه، له‌ویشدا وشه‌ی «تاک» ده‌لاله‌تی «کۆ» ی ده‌بیت، ئه‌ویش ئه‌و حاله‌ته‌یه که له‌ وشه‌که‌دا مه‌به‌ست «مطلق» ی واتای کۆ وه‌یا کۆمه‌لیکی نامه‌علوم بیت نه‌ک چه‌ند که‌سیکی دیار‌کراو، گو‌تراوه:

«ده‌ربه‌ندی ری نه‌بوو، کور‌ان کرده‌ ری» لیره‌دا «مطلق» ی کور‌ مه‌به‌سته.

که‌ گو‌ت «ژنان سماقه‌که‌یان رنی» وسته‌ته‌ بلیت به‌ره‌ی ژنان نه‌ک پیاو سماقیان رنیوه.

ده‌لیی: پیاوان شاییه‌که‌یان به‌تال کرد، گور‌گان مه‌ره‌که‌یان له‌بن هیتا، مریشکان ماشه‌که‌یان به‌ره‌للا کرد...

تاقمیک وشه‌ی ناوی کات هه‌یه له‌ حاله‌تی «ظرفیه» دا‌حه‌ز له‌ ریژه‌ی کۆ ده‌که‌ن وه‌ک:

به‌هاران گه‌ران خو‌شه - واته، له‌ به‌هاراندا گه‌ران خو‌شه.
شه‌وان به‌ تی‌ری ده‌نووم - مه‌به‌ستت «له‌ شه‌واندا» یه.
سبه‌ینان زوو هه‌لده‌ستم - ده‌ته‌وی بلیی «له‌ سبه‌یناندا».

ده‌بج بشلیم راناوه‌کانی که‌سی «ئیمه، ئیوه، ئه‌وان» هه‌روه‌هاش ناوی ئیشاره «ئه‌مانه، ئه‌وانه، هۆوانه...» له‌ هه‌موو حالاندا دا‌وای رسته‌ی سه‌ر به‌ «کۆ» ده‌که‌ن وه‌ک: ئیمه‌ رۆیشتین، ئیوه‌ ده‌نون، ئه‌وان ئازان، ئه‌مانه‌ قوتابین، ئه‌وانه هه‌لاتن، هۆوانه‌ به‌رخه‌که‌یان کو‌شته‌وه...

مهیلی به کارهینانی ریژهی «کو» لهم سی بهیتهی مهلای ئینو ئادهمیش
به دیار ده داتهوه:

ههوران کرده گوله گول
میکائیلای ته توش دهی
توتن و ماشان برشینه
دهبا نۆش بیته سه ر دهی
رۆمی تهوا په یا بوون
کوتوبخانان ده کهن «طی»

جا که من بيم لهم ریبازه یه کجار روون و رهسه ن و راست و دروستهی
تهعبیری میژو کردی زمانی کوردیه وه بلیم «... لهم نووسینه مدا خوینده واری
عاده تیشم له حسابان ده رهاویشته...» هه قمه چاوه نۆری ئافه رین لی کردن بم
نه ک توانج تی گرتن. من چوزانم نووسه ری کورد هه یه تا ئەم راده یه
نابه له دی زمانه که ی بیته؟ به و بیته ده بی تهعبیری «چوزانم» یش، که تازه م
به کارهینا، له توانجان بپه ریتمه وه، وشه ی «بپه ریتمه وه» ش له ده ست
په خنه ی کال و کرچ رزگار بکه م.

به کارهینانی «حسابان» له و شوینده دا، سه ره رای ته وه ی له ریبازی زیده
دروستی کوردیه وه بو ناو نووسینه که ی من هاتوه، مه به ستیکی بنجیشی
راگه یانده وه، من که ده لیم «له حسابانم ده رهاویشته» ریم هه یه بلیم
مه به ستم حیسابی زمان و ته ده ب و تیکرای رۆشنیرییه که ده کاته وه چه ند
حیساییک و واتای «کو» به ده سته وه ده دن، به لام له راستیدا مه به ستم
حیسابی ناو تاکه باسی ریژمانه به نیازی ته وه ی که له هه موو سه روبه ریکی
ریژمانی ده ربهاویژم، دیاریشه ریژمان سه د سه روبه ری هه یه.

به خۆرای نییه هینده له نووسه‌ری کورد ده‌پاریتمه‌وه که خامه‌ی خۆی رابینتی به‌و ته‌عبیره ره‌سه‌ن و به‌لیغانه‌ی که له شیوه‌ی جو‌رجۆره‌کانی ئاخاوتنی کوردیدا هه‌ن. نایب و ناشی ته‌عبیری کوردی ره‌سه‌ن کوێر بکریته‌وه هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌ی نووسه‌ران نه‌یانبیس‌توون. بی‌گومان هه‌رچی ته‌عبیری نامه‌ئ‌لوف هه‌یه ئه‌گه‌ر هی ناوچه‌ی ئه‌و نووسه‌رانه بایه ئیستا ده‌بوو به شیوه‌ی ئه‌ده‌بی کوردی چونکه ده‌بینین غه‌له‌ته‌کانی ئه‌و ته‌رزه شوینه خه‌ریکن خۆیان به‌سه‌ر شیوه‌ی ئه‌ده‌بیماندا ده‌هینن (وه‌ک: تیا‌یا و شتی دیکه‌ش).

ره‌خنه‌گرتن له به‌کاره‌یتانی «ده‌رهاو‌یشتن» یش، وه‌ک له گوتاره‌که‌دا کراوه، هی سه‌راوی و سافیلکه‌یی گوتاره‌که‌یه و چ پێوه‌ندی به‌ زمان و پ‌یزمان و رۆشن‌بیری و ره‌خنه‌ی ره‌واوه‌نییه. منیش و تۆش له‌وه‌دا ئازادین بلین له‌ حیسابانم ده‌رهاو‌یشتوه - ده‌رمه‌یناوه - لام داوه - دوورم خستۆته‌وه... خۆ نایه‌ین هه‌رچاره ویستمان وشه‌ییکی فه‌ره‌نگ بۆ مه‌به‌ستیک به‌کاربه‌نین پرس به‌ نووسه‌رانی ئه‌و گوتاره وه‌یا لایه‌نیکی دیکه بکه‌ین، ته‌نها ئه‌وه‌نده هه‌یه وشه‌ی «ده‌رهاو‌یشتن» له‌و شوینه‌دا که به‌کارمه‌یناوه له‌بارتر و راستتر و به‌لیغ‌تره له «ده‌ره‌یتان» چونکه من که ده‌لیم «ده‌رمه‌هاو‌یشتوه» خۆم له‌ناو باسه‌که‌دام و ئه‌و که‌سانه ده‌رده‌هاو‌یژم بۆ ده‌روه، ئه‌گه‌ر بلیم «ده‌رمه‌یناوه» ده‌بی خۆم له‌ ده‌روه‌ی باسه‌که‌یم. به‌ نموونه که تۆ خۆت له‌ناو چالدا خۆل بۆ ده‌روه فری بده‌یت ده‌لی «هینده‌م خۆل له‌ چاله‌که ده‌رهاو‌یشت» به‌لام که به‌دولکه قور هه‌لک‌یشیت بۆ ده‌روه‌ی بیر ده‌لی «هینده‌م قور له‌ بیره‌که ده‌ره‌یتا...» ئه‌مه‌ش له‌ به‌دیه‌یه‌ی ر‌وون‌تره و یه‌کیک فه‌رقی پی نه‌کات گونا‌هه‌ دم له‌ زمان و ئه‌ده‌ب بدات چونکه گه‌نجی تازه پ‌یگه‌یشتوو به‌هه‌له‌ ده‌بات، ره‌نگه‌ له‌ دوا ر‌وژیشدا بیته‌ ر‌ابه‌ر بۆ سه‌رچاوه‌ی ل‌یک‌دانه‌وه‌ی نادروست.

هه‌ر له‌و کاته‌دا که گوتاره‌که‌ ره‌خنه‌ له «حیسابان» ده‌گریت هه‌له‌ییکی گه‌وره‌ی پ‌یزمانی کردوه که ئه‌ویش ده‌ج‌یته‌ نیوان باس‌یکه‌وه ره‌نگه‌ تا ئیستا زمان‌سانی کورد قسه‌یان ل‌یوه نه‌کردیته‌. گوتاره‌که‌ له‌ ق‌ال‌بی خۆ شاره‌زا کردندا

دەلّی «جا نازانم چۆن لێرەدا لەسەر چه پەڕەوئ بە کار هاتووە». لەم رێستە یەدا دوو وشە ی پرسیاری «چۆن، چه» هاتوونەتە سەر یە ک مەبەست ئەویش «بە کارهاتن» ه چونکە مەبەست ئەو یە پرسی «چۆن بە کار هاتووە؟ لەسەر چ پەڕەوئ بە کار هاتووە؟». لە کوردیدا، هەر وەک لە هیچ یە کێک لەو زمانانە ی من تێیان دەگەم، جایەز نییە لە یە ک رێستەدا دوو جار ان لە یە ک شت پرسیرت. تۆ ریت نییە بلێی «کە ی دەچیتە کوئ – چۆن ئە تۆ کێت – بۆچی کوا خواردنە کە...» هەر وەک لە عەرەبیشدا ناگوتری «متی تذهب الی این – کیف هو من – لماذا الی متی تضحک». جارێکیان بۆ پێکەنین لە مندالێکی خۆم پرسی «ئەری ئیمە کەنگی چ دەکەین؟» مندالە کەش تەواوێک پێکەنی. ئەم راستیە سەرەتاییە ئەگەر باسی شی لێو نە کرای ی هی نەزانین نییە، ئیتر نازانم بلێم هەلە تیدا کردنی لە چییەو هاتووە.

کوردی لە گەل عەرەبی لە مەدا جووت دەرۆن، بەلام لە بە کارهێنانی «ئایا» و «هل» دا لە یە کدی دەترازین. کورد دەلّی «ئایا کێ دەوێری لەم رازەو سەرکەوئ». لە عەرەبیدا ناگوتری «هل من يستطيع التسلق؟...». فارسیش وەکوو کوردییە. لە مەو دەردە کەوئ «ئایا» ی کوردی لە رووی هیزەو ناکاتە «هل» ی عەرەبی، بەلکوو هەر بایی «یا تری» پرسیاری تێدایە چونکە دەگوتری «یا تری من سيفوز بالجائزة – یا تری هل سیأتی زمان؟...».

بە دوا ئە مەدا رەخنە یێکی نالەباری دیکە ی لەو هدا گرتووە کە من گوتومە نووسینە کە ی ناو «حە شارگە...» رووی لە خوێنەرانی عەدەتی نییە، ئەو ریزمانناسە شی بە بەرچاوەو نەگرتووە کە هەر خەریکی باسە بەرچاوەکانی ریزمانن... گوتارە کە ئەم قسە یە ی منی وەها لە قەلەم داوە کە گۆیا قسە کە خۆی بە «سەنگی محەک» داناو لە دانانی پلە ی خواروژوور بۆ خوێنەر و رۆشنییرانی کورد... هەلەبەت ئەم بۆچوونە ی گوتارە کە هیچی بەسەر هیچەو نییە و خۆ بەسە هو بردنێکی ئانقەستە بۆ تاکە مەبەستی رەخنە... بابزانین من چیم نووسیوە.

له لاپهړه چواری «حه شارگه...» دا ده لیم «من له م گوته یه مدا به سه ر
 ټاخپوهری عاده تیدا ده کشم...» دواتر هر له و لاپهړه یه دا ده لیم «ته وهی
 راستی بی له م نووسینه مدا خوینده واری عاده تیشم له حیسابان دهرهاویشته».
 ئنجا له لاپهړه پینجدا ده لیم «نووسینه که م روو له و ریژمان شناسانه ش ناکات
 که راهاتوی باسه بهرچاو و ناو دهر کردوه کانی ریژمان..».

که واته من رووی قسم له م سی تاقمه ی خواره وه نییه:

1- ټاخپوهری عاده تی

2- خوینده واری عاده تی

3- ټه و ریژمان شناسانه ی که له باسی بهرچاو و ناوده ر کرد و راهاتوون.

ئیستا، من که دیم دوا ی ټه و تهرزه ره خنه یه کجار سافیلکه ی نیو گوتاره که چاو
 به و نووسینه ی ناو «حه شارگه» دا ده هیمنه وه پتر له «حیساب به دهر» کردنی
 ټه و سی تاقمه رازیم چونکه به راستی، باسه کانی ناو «حه شارگه» هی وه هیان
 تیدایه چاوی یه کجار وردیین و زیهنی خو ته رخان کردوو نه بی هر تا قه تی
 خویندنه وه شیانی نییه چ جایی هه زم کردنیان. له مهش بترازی هه قی خو مه
 بلیم نووسینی من روو له فلانه تا قم و فیسار جه مات ده کات وه یا ناکات هر
 وه ک هه قی تو و هی تریشه نووسینه کانتان به ره و ټه و لابه نه بکه نه وه که
 ټاره زو ټانه له که سیستان به عیب ناگیرئ رووی قسه تان له هه موو عالمه
 نییه. هه لبت قسه که ی من له وه هم و ورینه و خه یالیشدا ټه وه ناگه یه نی که
 وا من ټه و خه لقمه بربر کردوه و پایه و روتبه ی سه قافه تم بو هر بره یان
 ده ست نیشان کردوه، له گه ل ټه مه شدا ټیمه بمانه وئ و نه مانه وئ عالم له
 خو وه بی خواهستی من و تو بربر و خوار و ژوورن، ته نانه ت قوتابی
 قوتابخانه کان به سه ر بیست و ټه وه نده پله یه دا دابه ش دهن، ماموستا کانی
 فی رگه به رزه کانیش چند پله ی بهرز و نزمیان هه یه... یه کیک نه ختیک
 ټینساف به کار به ټیت ده توانی مافی ټه و تهرزه قسه یه م پی بدات که بیت و

سهیری ئەو مه ته له بچوکهی سه ره تا کانی لاپه ره 17 ی حه شارگه بکات و بیهوی تیبگات بۆچی له دوو فیعلی «دهمگرن، دهمگرتن» دا راناوه کان دهوری فاعلیهت و مهفعولیه تیان له فیعلیکه وه بۆ ئەوی دیکه دهگۆڕی! بهر له وهی نووسینه کهی من ئەم پرسیاره هه لستینیت چ ریزمان شناسیکم نه دیت خۆی له پرسیاره که گه یان دیت. کهس نه هات بلی بۆچی راناوی «م» له «دهمگرن» دا مهفعوله و له «دهمگرتن» دا فاعله، ههروهها راناوی «ن» له فیعله کهی یه که مدا فاعله و له هی دوه مدا مهفعوله که چی ههچ کامیکیشیان جیگه ی خۆیان نه گۆڕیوه...

زۆر به داخه وه گوتاره کهی «رۆشنیری نوی» هه ر جاره که له قورتیکه وه ههنگاو هه ل دیت یه کسه ر و ده رله حزه ده که ویتته قورتیکی گه وره تر و قوولتر، وه ک هه ر ئیستا ده بینیت ته په ی له بنی بیریکی چه ند قوول ه وه هیناوه. ئەم جاره یان هه ل کیشانه وه ی گوتاره که بۆ ده ره وه ی ئەو بیره ی تیی که وتوه له ده سه لاتی که سدا نییه ئەگه ر گوتاره که تاقهت و تینیکی زۆر نه داته خۆی و به وه دا نه ختیک شاره زایی له به دیهباتی زمان و فۆنه تیک په یدا نه کات چونکه به راستی نه شاره زایی و کویره واریی گوتاره که له وانه نییه ههچ مامله تیکی خوینده واریی له گه لدا بکریت. ئەو هه له زلانه که هه ر ئیستا هه لیان ده وه شینمه وه حیکایه تی کابرای نه خویندووم به بیر ده هینیتته وه که له جیاتی نووسینی «مار» هه ستا خه تیکی جینگلاوی کیشا و به ماری تیگه ییشت کۆلیکیش که یفی به خۆی هات.

به دوا به ند و باوه بیینجه کهی «له حیسابان ده رهاویشته» گوتاره که ئەمجاره یان قوول و باسکی سافیلکه یی خۆی به شمشیری خامه کوله که یه وه له تاشه کانی «سانکۆپانزا» هه ل مایوه و ره خنه ی له وه گرتوه که له لاپه ره سیی «حه شارگه...» دا گوتومه «... کابراییکی رۆژاوا یی ناتوانی دهنگی لامه قه له وه کهی ناو وشه ی الله ده ربیریت...» گۆیا به مه دا من فه رقی نیوان

«پیت» و «دەنگ» ناکەم... دەک مالی هەلە و نەشارەزایی خراپ بی، چۆن دەزانێ رەتەلی وەها ناقولاً بە مرۆف بیات، ئەو مرۆفە هەرچی دەبی با بی!!

ئێستا دەبی کە دەرسی ئەلفییتە کە بە قوتایی بۆلی دوومی فیرگە ی سەرەتایی دەلیت منیش لەسەرەخۆ و بە زمانی ساوایان بە گوتارە کە ی «رۆشنبیری نوێ» بلیم، چ زاراوی «لامی قەلەو» بە کاربەینم و چ شکلی «ل» بنووسم هیچ کامیکیان «دەنگ» نین چونکە دەنگ دەبیسری و نادیتری و نانوسری و ناوہینانیشی بارستی نابیت. هەر وەک کە گوتم «دارا» رەمزیکم بە کارہیناوە بۆ ناسینە وە ی ئەو کەسە ی مەبەستمە، هەر وەهاش کە نووسیم «ل» وە یا گوتم لامی قەلەو وە یا ناویکی دیکە ی لیبنیم، لە هەموو حالاندا رەمزیکم بۆ دەنگیک ی دیار کراو بە کارہیناوە. گوتارە کە ی «رۆشنبیری نوێ» ش کە بە و پەری با ی بوونە وە وا دەزانێ شکلی «ل» دەنگە، بە تەواوی لە زانستی فۆنۆلۆجی پستری بوو و چ پتوہندی بە و کارە و نە ماوہ. دەتوانم بلیم کە ی کیک نەیزانی زاراوی «لامی قەلەو» ناویکە بۆ ناسینە وە ی دەنگیک ی مەعلوم هەر وە ک «دارا» ناوہ بۆ کە سیک، دواتریش وای زانی شکلی «ل» دەنگە، ئەو تەرزە کەسە یە کجار بە درەنگە وە لە هەلە ی خۆ ی دەگات، یە کجار بە زەحمە تیش دیتە سەر ریازی تیگە یشتنی باسە کانی زمان.

ئەمە لە لاییکە وە، لە لاییک ی دیکە شە وە با موژدە لە و گوتارە بیت، کە لە باسی فۆنە تیک ی کوردی و عەرەبیدا بگوتری دەنگی قاف و دەنگی لامی قەلەو و دەنگی شین... باشتەر لە وە ی بنووسری «ق، ل، ش» چونکە لە وانە یە شکلی «ق» لە دەمی چاپ کردندا بە «ف» بنووسریت وە یا شکلی «م» بە «و» بگۆریت. هەلە کردن لە نووسینی شکلی ئەو پیتە کوردییە و عەرەبیانە ی کە ویتە ی وە ک خۆیان لە ئەبجە دییە دا هە یە ئاسانترە لە وە ی هەلە لە نووسینی ناوی پیتە کان بکری (دەلیم ئاسانترە، نالیم هەلە کردن لە نووسینی ناوہ کە مومکین نییە) چونکە مەعلومە شکلی «ف» لە گەل «ق» خزم بە لام ناوی «فی» زەحمە تە بە هەلە بییتە «قاف».

له ئینگلیزیدا ئەم کارە ئاسان نییە چونکە زۆر له دەنگەکانی ئاخاوتنی ئینگلیزی به دوو سی شێکل دەنووسرێن وەک که دەنگی «ج» جارێکیان به «z» و جارێکیان به «d» و جاری سێهەمیشیان به «g» دەنووسرێ «judge – جهج – education – ئیجوکیشن»، دەنگی «ک» دەشی به «ch, q, k, c» بنووسرێت، بهو پێیە هەر جارە دەبی بلی «فلانە دەنگ، وەک که له فلانە وشەدا دەردەبردرێت» ئنجا دەتوانی مەبەستت روون بکەیتەوه. هەر لهبەر ئەم گرفتهیە دەبینن ئەو زمانانە ی که به پیتی لاتینی دەنووسن ئەلفووییهکی تایبەتیان بو فۆنەتیک داناوە تاکوو بتوانرێ مەبەست به چاکی روون بکریتهوه، سهیری فەرهنگەکانیشیان بکهیت دەبینی زوربهی وشەکانیان دووبارە به پیتی هاتنه دەریان له دەمهوه دەنووسرێتهوه.

خوێنەر سهرنج لهو قسه رهخهلیگیراوهی من بگرئ که گوتومه «دەنگی لامی قهلهو» دەبینی و ویستومه دەنگی ناو وشە ی «الله» ی عەرهبی پی بناسینمهوه، تەنانەت نیشانهی «شده» شم خستۆته سەر وشەکهوه «بنواړه دپری دهیمه می لاپه ره سی کتیبۆلکه ی هه شارگه». جا که من مەبەستم دەنگی ئەو لامه ی نیو وشە ی «الله» بیت چون دەتوانم بلیم دەنگی «ل»؟ که ی له عەرهبیدا وشە ی «الله» ههیه؟ خوێنهران با سهیری رسته کانی دوا ی ئەو «الله» یه بکهن و ببینن چون له هه موو حالاندا شکلی پیتەکانم بو ناساندنی دەنگه کان نووسیوه «وهک که گوتومه دەنگی «ح» و دەنگی «ق» دپری دهیم و یازدهمی هه مان لاپه ره» ئنجا سهیری لاپه ره شهش بکه که ده لیم راناوی «م»، راناوی «ن»... دواتریش برۆ بو لاپه ره ده، یازده و سهیری ئەو راناوانه بکه، هه یج تاکیکیان غهیری شکله که یان نه نووسراوه وەک «م، مان، ت، تان، ی، یان...». سه رله بهری گوتاره که ی «فۆنەتیک چیمان بو بکا» ئەویش هەر وشە ی دەنگی به کارهیناوه...

من چی بلیم له گه ل گوتاریک که داوا بکات له جیاتی دەنگی «لامه قهلهوه که» – ده لیمه وه لامه قهلهوه که – ی ناو وشە ی «الله» ی عەرهبی پیتە

کوردییه‌که‌ی - ده‌لیمه‌وه پیتته کوردییه‌که‌ی - «ل» به نیشانه دابندریت؟
 چۆن له گه‌ل زه‌ینی وه‌ها به هه‌له‌دا چوو و پشت له رووناکی بتوانم به
 شیوازیکی مه‌فهوم بئاخویم؟ بلیم چی؟ گوتاریک که له و قسه راست و
 دروستانه‌ی ئه‌و لاپه‌ره سییه‌ی نووسینه‌که‌م نه‌گات و لامی ناو «الله» به
 «ل» بزانی، قه‌له‌می به‌سته‌زمانی من له کوپه‌ قسه‌ی مه‌فهومتر به‌نییت و
 چۆنی به‌هاویته ناو ئه‌و زه‌ینه‌ی که ده‌رگه‌ی بۆ به‌دهیه‌یه‌ش نه‌کردۆته‌وه؟

به راست ئه‌گه‌ر هاتین و مه‌نعی به‌کاره‌یتانی ناوی ده‌نگه‌کانمان کرد و گوتمان
 نابی بگوتری «لام، قاف، جیم، شین...» ئه‌وسا عه‌ره‌بی لێره به‌پیشه‌وه و ئیستا
 چۆن رییان ده‌بوو په‌نجه بۆ ده‌نگی «الجیم المعطشه» راکیشن، خۆ هیچ وینه‌ی
 تایبه‌تی له‌ کۆن و له‌ نویدا بۆ ئه‌و ده‌نگه‌ قه‌رارداده نه‌کراوه، یاخود که بیان‌ه‌وی
 له‌ جیگه‌ی «الكاف الفارسیه» دا شتیک بلین نه‌وه‌ک گوتاره‌که‌ی «رۆشنیری
 نوی» لیان به‌ ده‌نگ بیت چیان پی ده‌کری؟ خویته‌ری کورد با به‌ هه‌موو
 گوتاره‌کانی سه‌ر به‌ فۆنه‌تیکی عه‌ره‌بی و فارسیدا بپته‌وه و ببینی چۆن به‌ زۆری
 ناوی پیتته‌کان به‌کارده‌هێتن له‌ جیاتی شکه‌له‌کانیان ته‌نانه‌ت زۆر جارن نووسه‌ره
 عه‌ره‌به‌کان به‌ نیازی پتر روون کردنه‌وه ده‌لین «اخت الطاء، اخت الصاد» له
 جیاتی «ظ، ض». دوایین گوتاریکی له‌م بابته‌م خویته‌دیته‌وه ئه‌وه‌یه له‌ لاپه‌ره
 182 - 187 ی گوڤاری «الاقلام» - ژماره 4، کانونی دوهمی 1978 دا بلاو
 کراوته‌وه له‌ ژیر عینوانی «قضية الجیم فی اللغة العربیة». سه‌یری چۆن ده‌لی
 «الجیم» و نه‌ینووسی «قضية ال ج» خۆ هه‌ر نه‌بی نووسینه‌که‌ سه‌د هینده‌ی
 گوتاره‌که‌ی ناو «رۆشنیری نوی» شاره‌زای زانستی ده‌نگه‌!! به‌ داخه‌وه ساوایی
 ئیمه له‌ چاو میله‌لتانی دوور و نزیکي جیهان پتر له‌و کارانه‌دا ده‌رده‌که‌وی که
 پتر پیوستی به‌ پینگه‌یشتن و تیگه‌یشتن هه‌یه. سه‌یر له‌وه‌دایه، چی تا ئیستا
 گوتومه له‌باره‌ی ئه‌و هه‌له‌ زله‌وه به‌شیکی هه‌له‌که‌یه و نه‌ختیکی که‌می خۆ
 به‌سه‌هو بردنی گوتاره‌که‌ی روون کردۆته‌وه!!

خوینەری کورد! رەنگە من، ئەم رەخنە بیسەرۆپییە و بی ئینساف و بی هەموو شتەم لی گیراوه، یە کیک بێم لە چەند کەسی کورد کە بە شیوەیەکی مەیلەو مەفهوم فەرقی نێوان دەنگ و پیتیان باس کردیت. تا ئەم دەمە ی کە من خەریکی راست کردنەوهی چاپۆلەکانی ئەو گوتارە بەستەزمانەم، رەنگە چاوم بە نووسینی نووسەریکی کورد نە کەوتبیت بە تاییەتی و بە چاکی «دەنگ» و «پیت» ی لەیە کدی جودا کردبیتەوه مەگەر ئەوهی خۆم لە لاپەرە 300 ی بەرگی پینجەمی «گۆفاری کۆری زانیاری کورد»، سالی 1977، لە ناوتویژی گوتاری «هەڵدانهوهی چەند رۆپەرەیک لە زمانی کوردی»، لە ژێر عینوانی «دەنگەکانی ئاخاوتن یە ک راستی بزرکراو» دا نووسیومه. هەرچەند چی لەو لاپەرە سییە «حەشارگە» دا نووسراوه بۆ خۆی بە تەنها گەلیک زیادە لە پیوستی بووچاندنەوهی ئەو رەخنە پف دراوهی ناو گوتارە کە، دیاسن چی لەو لاپەرە 300 ی گۆفاره کە ی کۆریشدا نووسراوه جارێک و دەجاری دیکە ئەو رایە سەراوانە لە جیتی رەوا ی خۆیاندا دادەنیت. من لەو لاپەرە یە دا ئەمە ی خوارەوه م نووسیوه.

«مەبەس لە دەنگەکانی ئاخاوتن ئەوانەن کە لە ریتووسدا ئەلف و بی و قاف و شینان بۆ کراوه بە نیشان. ئەوانە ی لە بری وشە ی «دەنگ» وشە ی «پیت» بە کاردەهینن کە رستە ی گفتوگۆ تیکەل بە کە رستە ی نووسین دە کەن چونکە ئەوهی لە زارەوه دەدریت دەنگە نە ک پیت...» دواتر دەلیم «... بە نمونە، کە دەلین بەرد چەند دەنگیک لە زارمانەوه دەدریت وشە پیک دەهینن نە ک شکلی ((ب، ه، ر، د)). هەر بە دوا ئەمە شدا تیبینییه کی روونکەرەوه م کردوه کە دەلیم «عەرەبەکان لە کۆندا فەرقی نێوان دەنگ و پیتیان نە کردوه و بۆ هەردوو یان وشە ی «حرف» یان بە کارهیناوه، بگرە ئەم وشە یان بۆ «حروف القواعد» یش گۆیزاوه تەوه و گوتویانە ((حرف العطف، حرف الجر... الخ)).»

ئنجا لە سەرە تاکانی لاپەرە 301 دا دەلیم «... نووسینه کە م لیرە دا باسی دەنگ دە کات و زۆر جار ان وشە کە دەهینیتە ناوهوه بۆ یە پیوستم زانی کە لە پیشهوه

بَلِيم مه به سست له دهنگ «دهنگی زمانی - صوت لغوی» چیه تا کوو له ههر شوپنیک وشه که هاته ناو نووسینه وه زیهنی خوینتهر بۆ ئه و واتایه بیاته وه نه که دهنگی با و ئاو و تهیر و ئاژهل و فیکه و لرخه ی سنگ و... هتد».

وا بزنام چی لیره دا خسته بهرچاوی خوینتهر ئیسپاتی ئه وه ده کات که من له هه موو رووینکه وه فهرقی پیت و دهنگم کردوه نه که له یه ک ره وه، به پیچه وانهی ئه وه ی گوتاره که ده یلیت و ئه وه موو هه له یه ی تیدا ده کات، هه تا بشلیی له خوی بی ئاگا بوه به وه دا که وا ده زانی شکلی «ل» دهنگه، بی ئاگایه که ی پتریش ئاشکرا ده بیته که دیت و به وه پری له خو بایی بوونه وه و به وه موو نه شاره زایه به تواج ده لی «... ئا ئه مه یه کاری فونه تیک ئه گهر ده پرسى ((فونه تیک چیمان بۆ ده کات!!))» له مه شدا گویا وه ک ماموستای فهدی «استخدام» گوتاره که ی خۆم، «فونه تیک چیمان بۆ بکا» م به روودا ده داته وه، جا ئه گهر هه له سافیلکه کانی ناو ئه و گوتاره ی «رۆشنیری...» فیری فونه تیکمان ده کات خۆ ههر لپی بگه رین چاکتره...

به هه مه حال، چا و نوو قاندنی گوتاره که له و راستیانه ی ههر ئیستا خسته نه روو له باره ی «دهنگ» و «پیت» وه یا هی تینه گه یشتنه، یا خود هی خونه ناس کردنه، له هه ردوو حالیشدا مروف مافی ره خنه گرتن و قسه کردنی «زانستکارانه» ی نامینی چونکه ده مدان له بابه تی سه ره به زانست، ئه و زانسته چی ده بی با بی، هه م باخه به ری پیویسته و هه م ئینساف و راستگویی. یه کیک دوو وشه ی پرسیار بخاته سه ره مه به ستیک «چۆن لیره دا له سه ره چه به یه روئ...» دواتریش چا و له هه موو رایه راست و دروسته کانی نووسینی باباییکی وه ک من بنوقینیت ئنجا داواش بکات لامی ناو «الله» شکلی «ل» ی بدریتی و واش بزانی «ل» دهنگه، ده بی چۆن پیشوازی له نووسیه نه کانی بکری؟ من په رۆشم بۆ خوینده واری نه و باوه که چاوی به خویندنه وه ی نووسینی دور له ئاگاداری و دور له راستی و ئینساف رابیت و له ئاکامدا ههسته پاک و بیروژه که ی «په رۆش بۆ راستی» له لا کول بیته سه ره رای

ئەوێ بیری کال و ناپوختەیی بە دل و دەرووندا بچیت... بلین چى، ئەمە یە
حالی روشنبیریمان!!

ئێستا نۆرەى «دەم لە فارسی وەردان» ه. دیسان یەخەى «هەرگیز» ی
بەستەزمان گیرایەو و گوتارە کە سەرلەنوێ پى لەسەر «هەرگیز» داگرت و
گوتى «دەمى لە فارسییەو وەرداوه!». جارێ من نەمگوتووه «دەمى لە
فارسییەو وەرداوه». گوتومه «... لە کۆنەو دەمیان لە فارسی وەردەدا».

هەر وە ک من ریم نییە عەیب لە سلیمانی بگرم لەو هەدا کە دەلین «دەمى لێو
دەدا» هەر و هاش یەکیکی دیکە مافی ئەوێ نییە عەیب لە کۆین و شوتی
دیکە بگرتی لەو جۆرە ئاخواتنە کوردییەى کە بە پى راهاى خویان و توویژى
پى دە کەن. کۆی دەلین «دەم لە فارسی وەردەدا»، دەشلین «دەم لە فارسی
دەدا» بەلام نالین «دەم لە فارسییەو وەدا» و بە بیریشاندا نایەت لەو هەدا
ئاخپوهرى سلیمانی بشکیننەو. کە بپین و بە پى ئاخواتنى کۆی بو «ئاو»
برۆین ئەوسا کۆی دەلین «ئاو لە دەمى وەردەکا» و نالین «... وەردەدا». لە
نیوان «تیوهردان» و «تیوهر کردن» یش فەرقینى ورد هەیه، خوا لە کەس
هەلناگرتی بە ناوی بووژاندنەوێ شپوێ ئەدەبى زمانى کوردى زمانى کوردى
هەناسەى لى بپریت. ئەوێ کوردى باش بزانیى و شەو کویرى زماناسى
نەبیى دەبى هەست بەم راستیە بکات. لەو وشانەدا کە بە هوى «کردن،
دان» هە پەیدا دەبن بە زۆرى ئەو پێوەندیەى نیوان شان کە وا «کردن»
هە کە پەیدای دەکات لکینەرتەرە لە هى «دان». بە نمونە:

بەردیکم هەلدا - بەردە کە لە من و لە هەموو شتیى دادەبپریت.
ئالام هەلکرد - ئالاکە بە دارە کەو دەلکیت و لپی ناییتەو.
زەردەوالە بە پەنجەمیەو دا - خیرابەخیرا زەردەوالە کەم لى دەبیتهو.
دنگە تەزییجە کەم بە داویو کرد - دنگە کە لە داووە کە ناییتەو.
قەلەمە کەم دادا - تلێسمە کان لە قەلەمە کەو بەردەبنەو و لپی دور

ده که ونه وه.

گه نمه که م داگرد - گه نمه که له و شوینه دا ده مینیتته وه که تیندا دا کراوه.

ئه م خاسیه ته ی «کردن» به زوری له واتای وشه کاندای خوی ده نوینیت مه گهر له و شوینانه ی که سروشتی دارشتنی وشه و ئه و ئه داته ی تیندا به شدار بووه «پئوه لکان» هه لئه گریت، وه ک که ده لئی «دهرم کرد - دهرم دا» دیاره واتای پیشگری «دهر» دژی لکانه.

له شیوه ئاخوتنی کویه شدا که ده لئی «ئاوی له زاری وه رکرد» ئاوه که شتیکی مادییه و به رهسته، به پوک و ددان و مه لاشوو و زمان و هه موو ناوه دم ده که ویتته وه و زور له نزیکه وه پینانه وه ده لکی به لام که ده لئی «دهم له فارسی وه رده دا» قسه کان به زاره وه نالکین. قسه دهنگه و بلا و ده بیتته وه. له بهر ئه مه زور ئاشکرایه «ئاو له زار وه رکردن» و «دهم له زمانی فارسی وه ردان» پتر ره سه نایه تی ئاخوتنی کوردی پاراستوه له «ئاو له زار وه ردان» که له ته ک «دهم له فارسییه وه دان» بیت. له گه ل پاراستنی ره سه نایه تی، لایه نیکی به لاغیش له و به کارهینانه دا ره چاو کراوه. تو سه رنج بگره «ئاو له ده مت وه رده که ی» که چی «دهم له فارسی وه رده ده ی» نه ک «فارسی له ده مت وه رده ده ی»، واته لیره دا «ظرف و مظروف» به پنی داخوازی حال و به پنی واتای وشه که گورانیان به سه ردا هاتوه. سه لیه ی زمانناسی «فطری» و زگماک له و خه لقه دا وه های کرده فهرق به و ورده کارییه بکات.

به دوا ئه مانه دا ده بن تینینه کی زیده گرنگی دیکه ش به خه یالدا تییه ریتین. «دهم تیوه ردان، خو تیوه ردان» له و حالته دا به کار دین که نارهمه ندی له گه لدا بیت. ده گوتری «کابرا چ هه قی به سه ر ئیشه که وه نه بو که چی خوی تیوه ردا» ههروه اش «دهم و زمان له فارسی و عه ره بی و تورکی و ئینگلیزی وه ردان» نه زانیی ئه و زمانانه راده گه یه نیته. وشه ی «تیوه ردان» تییه ری

«تیوه‌رچوون» ه وه ک ده‌شزانین تیوه‌رچوون هه‌رگیز (ده‌لیم هه‌رگیز) په‌سه‌ند نه‌کراوه.

ئێستا با بیینه‌سه‌ر حیسابی «جووجه‌له». باسی ئەم وشه‌یه‌ دوورودریژه‌ چونکه‌ پیویست ده‌کات به‌ هه‌موو باریکیدا وه‌رگیزین و هه‌موو هاوتاو هاوشیوه‌کانی به‌ئینینه‌ ناو لیکدانه‌وه‌مانه‌وه «جووچکه‌، جووجیله‌، جووچک، گجووک، گووجیله‌...هتاد» به‌لام من لێره‌دا زۆر به‌ کورتی خۆمی لێ رزگار ده‌که‌م.

ئەم وشه‌یه‌ له‌ بنه‌ره‌تدا بو‌ فه‌رخه‌ی مریشک به‌ کارهاتوه‌ و به‌ کار دیت، به‌لام ئێستا زۆر جارن بو‌ فه‌رخه‌ی ئەو بالندانه‌ش به‌ کار دیت که‌ مالی بوون وه‌ک که‌و، سویتسکه‌، عه‌لشیش، مروای، قاز. به‌لگه‌ی ئەم راستیه‌ جگه‌ له‌ بیستنی خۆم به‌یتیکی حاجی قادریشه‌:

وه‌ک مریشکی که‌ عه‌قلی نه‌یه‌ینی
بیت و هیلکه‌ی مروای هه‌لبینی
وه‌ک بگاته‌ که‌ناری جوگه‌له‌یه‌ک
بمیری نایته‌ شویتی جووجه‌له‌یه‌ک

دیاره‌ لێره‌دا جووجه‌له‌ فه‌رخه‌ مرواییه‌ چونکه‌ مریشکه‌ که‌ هیلکه‌ی مروای هه‌لێناوه‌.

سه‌یری فه‌ره‌نگی مه‌هاباد⁷ بکه‌ ئەمانه‌ ده‌خوینێته‌وه‌:

⁷ «1» فه‌ره‌نگی مه‌هاباد، هه‌ولێر، چاپخانه‌ی کوردستان 2573 کوردی ل: 193.

جووجه - فرخ
جووچکه - عصفور. الفرخ
جووجیله - فرخ
جووچک - فرخ. طفل.

رہوانشاد گیوی موکریانی له ئاست هیچ یه کینک لهو وشانهدا ناوی مریشکی نهبردوه، دیاره به لایهوه وشهکان به گشتی بۆ فرهخه و مندال رۆیشتون، ههروهک دیاره بهلای شیخی خالهوه وشه ی «جووجهله» تایهتی فرهخی مریشکه به پینی ئهوهی که له فرههنگه کهیدا دهیخوینیتهوه.

مامۆستا توفیق وههبی له لاپه ره 24 ی فرههنگه کهیدا له واتای وشه ی «جووجهله» دا ده لئی Chick. به پینی ئهوهی له لاپه ره 171 ی فرههنگی «المورد» دا هاتوه وشه ی Chick ئه م واتایانه راده گه یه نی: صوص، کتکوت، صغیر الطائر، فتاة.

له مه وه دهرده کهوی به شیکی فرههنگناسان جووجهله بۆ غهیری مریشکیش ده به نه وه. به هه مه حال، ئه وهی دهیزانم، له بهری بابان جووجهله پتر بۆ فرهخی مریشک رۆیشتوه، له بهری سۆرانیش بۆ فرهخی مریشک له شیوهی «جووچکه، جووجیله» به کار دیت به لام بۆ غهیری مریشکیش ده شی، جووجیلهش له جووچکه ساواتره. خو ئه گهر ئه مانهش نه سه له مینرین من به وهنده رازیم حیسابی به یته کهی حاجی قادرم له گه لدا بکری...

گوتاره که دهیتوانی له چهند ریبازیکه وه به رهو رهخه ی به رتوجی بروات ئه گهر نهختیک نیگای وردیین و راست و دروستی هه بایه. به نمونه، له لاپه ره 286 ی، بهرگی پینجهمی گوڤاری کۆری زانیاری کورد، سالی 1977 وشه ی «راگوزتن» م به کارهیناوه. ده شیا رهخه له م به کارهینانه بگیری ئه گهر سه ره تاییکی یه کجار سه راو و دهست هه لینجی «فۆنه تیک» ی کوردی لی

به‌خه‌به‌ر هینرابایه، به‌لام دیاره تۆز له ئاو هه‌لناستی چونکه مه‌علومه ئه‌و گوتاره ناتوانی له خۆوه بچیتته ناو سروشت و تایبه‌تیه‌کانی «ده‌نگ» ی کوردییه‌وه مه‌گه‌ر له ده‌روه‌ی خۆیه‌وه ده‌ستووریکی دۆزرایه‌وه‌ی فۆنه‌تیک بخوازیته‌وه و رامالی زمانی کوردی بکات ئیتر یا جیی خۆی ده‌گریت یا ناگریت.

وشه‌ی «راگویتن» به‌پی داخوازی ده‌نگ به‌تیکرابی وه‌ها داوا ده‌کات گۆرانی به‌سه‌ردا بیت و ده‌نگه‌که‌ی «ز» ی تیدا بگریته «س» و بیته «راگویتن» چونکه ده‌نگی «ز» ئاوازه‌داره⁸ و ده‌نگی «ت» کپه و حه‌ز له یه‌کدی ناکه‌ن.

داخوازی ده‌نگ له زۆر حالدا فه‌رمان به‌سه‌ر چۆنیه‌تی گۆرانی وشه‌دا ده‌دات. به‌نمونه وشه‌ی «ده‌زگا» له «ده‌ست گا» وه‌ها توه. له‌پیشه‌وه ده‌نگه‌که‌ی «ت» سواوه چونکه ده‌برینی له‌و شویتته‌دا زه‌حمه‌ته. که «ت» له‌نیواندا هه‌لستا دوو ده‌نگی «س – گ» ده‌که‌ونه پال یه‌کتر، ده‌شزانین «ش» کپه و «گ» ش ئاوازه‌داره، بۆیه‌یه ده‌نگه‌که‌ی «س» به‌ئاوازه‌داریکی له‌خۆی نزیک ده‌گۆردریته‌وه که ده‌نگی «ز» ه و وشه‌که ده‌بیته «ده‌زگا».

وه‌ک به‌سه‌رنج دانیش ده‌رده‌که‌وئ داخوازی ئاسان کردنی ده‌برینی «ده‌نگ» پتر به‌ره‌و گۆرینی ده‌نگی کپ بۆ ئاوازه‌دار ده‌روات نه‌ک گۆرینی ئاوازه‌دار بۆ کپ ده‌نا ده‌بوو وشه‌که بیته «ده‌سکا» چونکه ده‌نگی «ک» یش

⁸ له‌عه‌ره‌بیدا به‌ «ئاوازه‌دار» ده‌لین «مجه‌ور». به‌ «کپ» یش ده‌لین «مهموس».

له كوردیدا فیعل هه ن له رابردوو و ئایندهدا ئەم وینانه وهرده گرن

ده گهزم	گهستم
ده گهزم	گهزیم
ده گوازمهوه	گواستمهوه
ده گوێزمهوه	گوێزامهوه
ده گوێزمهوه	گوێزیمهوه
ده خوازمهوه	خواستمهوه
ده خوازمهوه	خوازیمهوه

ئەم فیعلانه به فیعلی دیکه ی وه ک خۆیان بگرن و بهراوردیان بکهین:

ده بهستم	بهستم
ده رێستم	رێستم «رستم»
ده بیستم، ده بیهم	بیستم

دهبینین له م سێ فیعلدهدا نه له رێژه ی رابردوو نه له رێژه ی ئایندهدا دهنگی «ز» ده رناکهوێت. ئایا له بهرچی تا قمه که ی پیشوتر «گهستن، گواستنهوه، خواستنهوه» دهنگگۆرییان تیدا کراوه؟

هه رچه ند به شیوه یه کی له گومانیه ده ر وه رامیکم به دهسته وه نییه، به لام که بیین و ئەم دهنگگۆرییه له و فیعلانهدا بخهینه بهر تیشکی ئەو دیارده

فۆنه تىكىيانەى كە پىئوھندىيان بە فىعلە كانهوھ ھەبىت، بە تايبەتى روالەتى
 «راگويزتن» كە پىچەوانەى سروشتى دەنگى كپ و ئاوازدەدارى تىدايە، وا
 دەزانم ھۆى دەنگگۆرىيە كە لە «س» ھوھ بۆ «ز» دەگەرپتەوھ بۆ ھەزىنە كەردنى
 دەنگى «ز» لەو «د» ھى كە بە دوایدا دىت. وا پى دەچى فىعلە كان لە كۆندا
 «گەزدن، گوازىدەوھ، گويزدەنەوھ - خوازىدن، خوازىدەوھ» بووبن ئىتر،
 لەوھەبەولاولوھ ھەرىە كىك لە فىعلە كان بە پى دەستوورى دەنگگۆرى شىوھيان
 گۆرابىت بەم جۆرەى خوارەوھ:

فىعلى «گەزدن» لە دوو رىگەوھ دەنگە كانى «ز، د» ى لەپە كدى دابراون:

1- بە ھىلانەوھى دەنگى «ز» و گۆرىنى «د» ە كە بۆ «ى» فىعلە كە بووبىتە
 «گەزىن». گۆرىنى «د» بە «ى» لە كوردىدا بەرچا و دەكەوئ. حاجى قادر
 دەلى:

پى بەستە فەلەك ئاشە كى واى ناوھتەوھ
 بۆ «ھاردنى» ئىمە چ ەجايىب دەگەرئ

وشەى «ھاردن» لە جىي «ھارىن» بە كار ھاتوھ. دەلى بۆ ئەسلى خۆى
 بردراوھتەوھ.

2- بە گۆرىنى ھەردوو دەنگى «ز، د» بۆ «س، ت» بە پى ئەوھى نىكتىر
 دوو دەنگى كپ بۆ «ز، د» ئەم دوو دەنگەى «س، ت» ە كە زۆرىش ھەز
 لەپە كدى دەكەن.

فىعلى «خوازىدەوھ» ش دەشى بە ھەمان رىگەى باس كراوى «گەزدن» دا
 دوو شىوھى لى پەيدا بووبىت:

1- گۆرانى دەنگى «د» بۆ «ى» - خوازىنەوھ

2- گۆرانی هەردو دەنگی «ز، د» بۆ دوو دەنگی «س، ت» - خواستنهوه

فیعلی «گوازدهوه» بۆ «گواستنهوه» دیاره دەنگه کانی «د، ز» ی گۆراوه بۆ «س، ت». بەلام دەبی رواله تی «گۆیزدهوه» بنیچه ی «گۆیزانه وه - گۆیزینه وه - گۆیستنه وه» بوو بیت.

گۆرانی «گوازدهوه» بۆ «گۆیزدهوه» لهو ریگه وه هاتوه که فیعلی وه ک «شاردهوه» ی تیدا گۆراوه به «شیردهوه». له وه به ولوه گۆرانی «گۆیزدهوه» بۆ «گۆیستنه وه» مه علومه چون بوه. ههروه ها گۆرانی بۆ «گۆیزینه وه» ش وه ک «گه زین، خوازین» بوه، به لام رواله تی «گۆیزانه وه» دهنگه که ی «د» ی به «ا» گۆریوه نه ک «ی» به مه شدا ریژه ی فیعله که چۆته سه ر ریازی کۆمه له فیعلی «کیلان، هیتان، ویران، پینچانه وه...» و وه ک ئەوان گهردان ده کریت.

له م پروون کرده وه یه دا شتیکی بز ر درده که ویت. هه ر ده لیتی که من بلیم «گه زتن، خوازته وه...» هاتوم دوو ده ستووری فۆنه تیکم تیکه ل کردوون. یه کتیکان ئەوه یه کۆنه «ز» ه که ی «گه زدن، خوازده وه» م هیتاوه ته وه بۆ ناو وشه که، دوه میان ئەوه یه ئەو «ت» ه ی که له دوا کاتدا بووبوه جیگری «د» ی وشه ی «گه زدن، خوازده وه» به رده وامم کردوه لهو شوینه یدا و له گه ل کۆنه «ز» ه که دا کۆم کردونه ته وه.

ئەم به یه که وه هیتانه وه ی دوو دەنگ له دوو ری جوداوه شیوه ی دیکه شی هیه. وشه ی «پشده ر - پزده ر» له بنه ره تدا «پشت ده ر» ه. له خۆوه دیاره هاتنی دەنگی «د» له پاش دەنگی «ت» ی وه ستاودا زۆر ناقۆلایه و به زه حمه ت درده بردری، له به ر ئەمه تیده چییت و وشه که به کورت کراوی ده بیته «پش ده ر». ئنجا ده ستووریکی دیکه ی دەنگی کوردی خۆ ده هینته کایه وه.

دهنگی «ش» كپه و «د» ئاوازه‌داره‌هه‌ز له‌یه‌كدی‌ناكه‌ن. به‌پیی‌ده‌ستووره‌ به‌رفره‌وانتیره‌كه‌ی‌گۆرینی‌كپ‌به‌ئاوازه‌دار‌دهنگه‌كپه‌كه‌ی‌«ش»‌به‌دهنگی‌كی‌ ئاوازه‌داری‌له‌خۆی‌نزیك‌ده‌گۆریت‌و‌وشه‌كه‌ده‌بیته‌«پژده‌ر». به‌و‌پییه‌ ئاخپوه‌و‌نووسه‌ری‌كورد‌بو‌یه‌بنووسی‌و‌بلی‌«پشده‌ر،‌پژده‌ر».

وشه‌ی‌«ناسك»‌به‌ئەسل‌له‌«ناز»‌هوه‌هاتوه‌و‌پاشگری‌«ك»‌ی‌پپوه‌ لكینرا،‌وه‌ك‌ده‌شزانین‌دهنگی‌«ز»‌ئاوازه‌داره‌و‌«ك»‌یش‌كپه‌. لیره‌دا‌سی‌ ریگه‌له‌پیش‌ئاخپوه‌ری‌كوردیدا‌كراوه‌ته‌وه‌. ده‌شی‌وشه‌كه‌وه‌ك‌خۆی‌ بمینیته‌وه‌و‌بگوتری‌«نازك»‌وه‌یا‌«ز»‌ه‌كه‌كپ‌بكریت‌و‌بیته‌«س»‌كه‌ له‌خۆی‌نزیكه‌و‌وشه‌كه‌بیته‌«ناسك». زۆر‌كه‌سیش‌كافه‌كه‌به‌گاف‌ ده‌گۆرن،‌كه‌دهنگی‌كی‌ئاوازه‌داره‌،‌وشه‌كه‌ده‌كه‌ن‌به‌«نازگ».

گۆرانی‌«ز»‌به‌«س»‌له‌وشه‌ی‌«ناسك»‌دا‌پپچه‌وانه‌ی‌ده‌ستووره‌ به‌رفره‌وانه‌كه‌ی‌گۆرینی‌دهنگی‌كپه‌به‌ئاوازه‌دار‌چونكه‌لیره‌دا‌ئاوازه‌داره‌كه‌ی‌ «ز»‌له‌به‌ر‌خاتری‌كپه‌كه‌ی‌«ك»‌بوته‌«س»‌كه‌ئه‌ویش‌كپه‌.

ئاگادار‌بوون‌له‌م‌ده‌ستوورانه‌یارمه‌تی‌ئه‌وه‌مان‌ده‌دات‌به‌خۆرای‌نووسه‌ر‌و‌ ئاخپوه‌ر‌به‌هه‌له‌كردوو‌نه‌ژمیرین‌كه‌هاتن‌و‌وشه‌ی‌كیان‌به‌یه‌كیك‌له‌و‌ ریبازانه‌دا‌هینا‌و‌له‌ریبازی‌من‌و‌تۆ‌جودا‌بو‌وه‌چونكه‌له‌وانه‌یه‌ریبازه‌كه‌ی‌ئه‌و‌ له‌هی‌من‌و‌تۆ‌دروستتر‌بی. له‌عه‌ره‌بیدا‌كه‌دوو‌دهنگی‌«ز،‌ت»‌له‌«باب‌ الافتعال»‌دا‌كو‌ده‌بنه‌وه‌دهنگه‌كه‌ی‌«ت»‌ده‌بیته‌«د»‌و‌رئ‌نییه‌وه‌ك‌خۆی‌ بمینیته‌وه‌وه‌یا‌«ز»‌ه‌كه‌بیته‌«س». «زهر»‌له‌بابی‌«افتعل»‌دا‌ده‌بیته‌ «ازده‌ر»،‌نه‌«ازته‌ر»‌و‌نه‌«استه‌ر»‌وجودیان‌نییه‌.

گوتاره‌كه‌ی‌«رۆشنبیری‌نوئ»‌رپی‌هه‌بوو‌له‌وه‌شدا‌ره‌خنه‌م‌لی‌بگری‌كه‌من‌ وشه‌ی‌فۆنه‌تیکم‌له‌جینگه‌ی‌«فۆنۆلۆجی»‌به‌كار‌هیناوه‌،‌دیاره‌جودا‌وازیه‌كی‌ ئاشكراش‌له‌نیوانیاندا‌هه‌یه‌. ئه‌وه‌ی‌راستی‌بی‌من‌كه‌«فۆنه‌تیک»‌م‌

بەكارهيتنا لەوھوھ بوو كە نووسەرائى كورد بەر لە من دەستيان لە فۇنەتيك رايھاتبوو و بە واتاي «فۇنۇلۇجى» شيان بە كاردەھيتنا، رەنگە ھەر خۇشم يەكەمجار ئىشارەتم بۇ جوداوازي نيوان ھەردوو وشە كرديت (سەيرى لاپەرە 613. 614 بکە لە گۇقارى كۆرى زانبارى كورد، بەرگى سىيەم 1975 لەناوتۆزى گوتارى «فۇنەتيك چيمان بۇ بكا؟»).

ھەرچەند زەرەرتكى گەرەش لەوھدا پەيدا نابى كە لە جياتى فۇنۇلۇجى بنووسرى فۇنەتيك ديسان كە شارەزايىكى بابەتەكان لەناو بىگانەدا ببينى نووسەرى كورد وشەيەك لە جيگەى يەككى دىكەدا بەكار دەھيتت رەخنە بە دلّى خۇيدا تى دەپەرتيت، ھەقىشەتى. وەك بزائىم، تا ئەم كاتە جوداوازي نيوان وشەكانى Phonology, Phonetics, Phonetic لە كورديدا روون نەكراوتەو، كارەكەش زۆر گران نىيە بەلام ئيرە جيگەى لەبارى ئەو كارە نىيە.

بە ھەمەحال پيوستە كەسانىك ئەركى روون كرددنەوھى واتا راستەقىنەكەى ئەو وشانە بگرنە ئەستۆيانەوھ كە دەزائىن وشەكان چىيان بە بەرەوھ ھەيە و چ رادەگەيەنن و چۆن رووناكايى بۇ ناو ناوەرۆكى زمان – بەتايەبەتى زمانى كوردى – دەھاويژن. نەك بين و لە كتيبەكى عەرەبى وەيا فارسى وەيا رووسى وەيا... وەيا... باسەكانى سەر بە فۇنەتيك و فۇنۇلۇجى بە نيوھچلى وەرگيرنە سەر زمانى كوردى و لەبەر تازەيى باسەكەش چى غەلەت و پەلەت ھەيە بيئە بنەماى باسى فۇنۇلۇجى و فۇنەتيك لەلای رۇشنيىرى نەوباوى كورد وەك كە «راناوى لكاو و نەلكاو» خوى بەسەر بەشيكى سەرلەبەرى ئاخاوتنماندا دابرى و وھاش جيگير بوو بە كەس ناكري دەريكيشتيت. وشەى «فرمان» يش كە لە برى «كار، فعل» رۇيشتووھ ئەويش ھەر لە نەشارەزايى ئەو كەسە بووھ كە يەكەم جار بەكاربھيتناو، ديارە وشەكەشى لە زارى نەخويتندوان ھەلگرتۆتەوھ كە دلّين «فرمانى خۆم بەجيھيتنا» مەبەستيشيان «ئەو كارەى پيوستە لەسەرم بيكەم» ە، وشەكەش لە «فرمان – بە واتاي «امر» ى عەرەبى»

وهر گيراوه وهك كه «واجب» بو «كارى پښوېست» رښتووه. جا نه گهر
«فرمان» بو «كار، كردار» ى كوردى دهست بدات دهېي «واجب» ىش بو
«فعل» ى عره بې جايز بېت...

مهسه له ى زمان وهك راميارى و ئه ده ب نيه هه له ى «راناو» ى لى نه بېته
عه بېي گه وره. ده شى خه لك له باره ى راميارى و ئه ده ب و تابوريه وه زور
له يه كدى دوور بكه ونه وه و هه ر له جغزى به رژه وه نديشدا بمېننه وه چونكه
ئهمانه له گوراندان به تايه تى تابورى و راميارى، به لام زمان تهحه مولى
هه له ى گه وره ناكات، ئه و گورانى به سه ريشدا ديت نابى ئاوه ژووى بكاته وه.
شورپ له راميارى و تابوريدا كارى كى چاوه روان كراوه، كه چى زمان، به
تايه تى ده ستوره كانى ريزمان، كه ته قله ى پى لى درا نه فه سى ده برېت. ئه گه ر
گوتاره كه ى «رؤشنيبرى» ره خنه ى له كتيبى «حاجى قادر...» گرتبايه كه م و
زور خوم لى به دهنگ نه ده هينا.

ره خنه يه كى زور ره وای ليم گيرابايه ئه وه بوو كه له لاپه ره 29 ى
«حه شار گه دا» گوتومه هه موو زمانناسانى كورد چاويان به سه ر پاشگري كدا
كشاوه بى ئه وه ى هه ستى پى بكه ن ئه وېش پاشگري «را» ى ريزه ى «مبنى
للمجهول» ه.

من كه ئه مه م نووسى هه ر ئه وه م به رچاو كه وتبو كه د. عه بدولا نه قشبه ندى
له باره ى ئه م پاشگروه، له يه كه م ژماره ى گوڤارى كوڤرى زانيارى كورددا
بلاوى كردبووه. دواتر له كاتى ليكولينه وه ى ريزمانى له گه ل ئه ندامانى
«ليزنه ى زمان و زانسته كانى» كتيبى كى ريزمانى قوتابخانه كانم ديت له باره ى
ئهم پاشگروه ى نووسيوه. به راستى تا بلى دلشكسته بووم به و دوزينه وه زور
دواكه وتوهم. هه رچه ند نه مديت كه س سه هوه كه م راست بكاته وه، ره نكه ئه گه ر
خوشم باس نه كردبايه زه ىنى خوېته رانى بو نه چووبايه، ديسان هه ميشه پىي

سه‌غلەت بووم و به دوا دەر فەتدا دەگەرام کە عوزرخوازیی لە نووسەرانی ئەو کتیبە بکەم.

بەلام دەبی شتیک روون بکەمەوه لەبارەى ئەوهى کتیبە کهى قوتابخانه بۆ پاشگری «را» ی نووسیوه. کتیبە که پاشگره کهى تهنه بۆ کارى رابردووی تیپەر داناوه که بکریته «مبنى للمجهول»، هیچ بۆ ئەوه نه چوه که ئەم پاشگره هەر خۆیه تی له ئاینده (مضارع) دا دهبیته «رئ» چونکه باسی پاشگری «رئ» وهک پاشگریکی سه‌ربه‌خۆ ده‌کات، ئەمەش که له‌به‌ریکی گه‌وره‌یه له‌و باسه‌ ریزمانیه‌دا چونکه‌ ریزه‌ی رابردوو و داهاتوو (ماضی و مضارع) له‌یه‌کدی داده‌بریت وهک ئەوه‌ی که هه‌ریه‌که‌یان له سه‌رچاوه‌ییکه‌وه هاتبن. ئەوه‌ی مه‌علومه له‌و پاشگرانه‌ی به‌ فیعله‌وه ده‌لکین شتیکی بن ده‌مه‌ته‌قه‌یه. پاشگری فیعل له رابردوه‌وه بۆ داهاتوو – ئاینده – هه‌ریه‌که شته و رواله‌تی ده‌گۆرئ ئەمانه‌ش نمونه‌ی پاشگره‌کانی «ا، کا، اند».

<u>چاووگ</u>	<u>ئاینده</u>	<u>رابردوو</u>
ترسان	ده‌ترس «ئ» م	ترس «ا» م
ئالۆزکان	ده‌ئالۆز «کئ» م	ئالۆز «کا» م
له‌رزاندن	ده‌له‌رز «ین» م	له‌رز «اند» م

پاشگری «را» ش وهک ئەمانه شیوه‌گۆرپی ده‌کات:

<u>چاووگ</u>	<u>ئاینده</u>	<u>رابردوو</u>
--------------	---------------	----------------

دیت «را» م	دهدیت «ری» م	دیتران
بیست «را» م	دهبیست «ری» م	بیستران

ئەوێ راسیتیش بی، نه به چاک نه به خراب، هیچ حسابیتکم بو نووسینه که ی ناو کتیبی «سەرەتایینک له فیلولوژی زمانی کوردی» له دانانی محەمەد ئەمین هەورامانی نه کردوه چونکه لهو کتیبەدا هەرچی هەیه دەبی چاوی پێدا بگێردیتەوه و راست بکریتهوه. به نەیسبەت پێشگر و پاشگر و ناوگریشهوه که لهو کتیبەدا باسیان کراوه چاوپیداگیرانهوه بهش ناکات. دەبی باسه که یان سەرله نوێ بنووسریتهوه. به نموونه، راناوی «م، مان، یان...» وهک نیشانهی چاوگ به «پاشبەند – پاشگر» دانراون (بروانه لاپەرە 116، 117). له سەرەتاکانی لاپەرە 118 شدا «کێلرا، کێلراو» هەردویان وهک یهک به «فرمان – فعل» حساب کراون که دەزانین «کێلراو» ناوی بهرکار (اسم مفعول) ه... خولاسه نووسینی ناو ئەو کتیبه هی ئەوه نییه دەسبزار بکریت و بلیی فلانه شتم بهلاوه باشه یا خراپه...

ئێستا ری به خۆم دەدم بپرسم، ئایا گوتاره که ی رۆشنییری نوێ ناوی «کوردواته نی» هه لده گری یاخود «کوردنه واته نی»؟

لیره به دواوه دهقی گوتاره که ی «رۆشنییری نوێ» له چاپ ده دینهوه تاوهک خویتهر بتوانی بهراورد له نیوان رهخه کان و وهرامه کانیاندا بکات. هەر بو ئەوهی خویتهر به ئاسانیش بگه ریتهوه بو دهقی رهخه کان، لیره دا ستوونه کانی گوتاره که ژماره یان خراوته سه ری بی ئەوهی له شکلی ستووندا چاپ کرابن چونکه درێژی و پانایی لاپەرە کانی ئەم نامیلکه یه به قه دەر هی گو قاره که نابن، جا که له نامیلکه که دا په نجه بو ستوونیک ی ناو گوتاره که راکیشرا به هۆی ئەو ژماره یه ی لیره دا بو ستوونه که دانراوه دۆزینه وهی ئاسان ده بی.

زمانه‌وانی

کوردواته‌نی

محهمهد ئەمەین هه‌ورامانی

لاپه‌ره «18»

«1»

زمان پر به پیستی واتاکه‌ی و به پینی ره‌ویه و ره‌وشت و پیوستی چه‌رخ و باو و بره‌وی، شان به شانی دۆخه‌کانی پیشکه‌وتنی ئەو خه‌لکه‌ی که به‌کاری ده‌هینن و گفتوگۆی پین ده‌که‌ن، ده‌بی له ئالوگۆردا پین و زمانیکی زیندوو و نه‌میی و بی... وه‌ختی زمان، له دۆخی خۆی مایه‌وه و گه‌شه‌ی نه‌کرد و په‌ره‌ی نه‌سه‌ند و له‌گه‌ل چه‌رخ و پیوستییه‌کانی رۆژانه‌ی ژیان نه‌سوورا، بینگومان ئەو زمانه‌ مردوو!! مه‌ییه‌وه!! وه‌ستاوه!! چونکه ئەو خه‌لکه‌ی که گفتوگۆ به‌و زمانه ده‌که‌ن مردوون! به‌شێوه‌یه‌کی رونتر، خه‌لکی نییه به‌و زمانه‌ قسه و گفتوگۆ بکه‌ن!! بۆیه، وایه! چونکه ته‌نها ناویکه، یان قاوغیکه، جگه له چه‌ند ره‌مز و وینه‌یی نه‌بن که له شیوه‌ی چه‌ند تیکستیکدان، هیچی تر نییه!! بۆ نمونه زمانی ئاویتسا چه‌ند هه‌زار سالێ له‌مه‌وبه‌رتر، زمانی سه‌ریاکی سه‌رانسه‌ری خاکی کوردستان بووه، جگه له‌وه‌ش چه‌نده‌ها گه‌لی ئیرانی تریش گفتوگۆیان

«2»

پي كرده و زماڻي دينيي و قازيگه رييه تي سه رده ميكي ده و له تي ساسانيه كان بووه، سه ره راى مانه وهى چهنه تيكستيكي ئاويستاي پالويهه كان - تيكستيي دينيي - و په رسيه كان و ئاشكانيه كان و ساسانيه كان و چهنده ها تيكستي تر كه به زماڻي ئاويستاوي نو سرونه ته وه، سه ره راى ته وهش كه چي هيشتا ئاويستا، ئيسته هه ر به زماڻيكي مردو له قه له م ده درئ!! بوچي؟ چونكي، حالي حازر، ئيسته گه لي نيهه گفگوگوي پي بكات، كه وابوو تنه ها له دوخيكي مردويه تيدا ماوه ته وه!!

له مه ي سه ره وه دا، ته وه مان بو ده رده كه وي كه گه ل و زمان له ژيانا هاوسه ري يه كترن، گه لي زماڻي تايه تي خو ي نه بي به گه ل له قه له م نادرئ، زماڻيش به بي ته وه ي گه لي بي گفگوگوي پي بكات، به زمان سه ر ژمي ر ناكري! چونكه زمان و گه ل، ياخود گه ل و زمان هاوته مه ن و هاوبه خت و هاوړوچ و هاوگيانن. هيچ كاميان له وي تريان به ده ر نيهه، له به ر ته مانه رواله تي ميژوي

«3»

زمان هيني گه ل به يه كه وه جو ش دراون - هه ر له به ر ته وه شه، ته گه ر ويسترا به سه ره ات و دو ستايه تي و ئالوگوري باري ئابووري كو مه لايتي گه لي بزاني، يه كي له و ريگايانه ي كه ده تگه يه نيته ئاوات و ئامانج گرتني ريگاي ليكو لينه وه ي ميژووي و وشه يه - له كو پوه هاتوه؟ له كه يه وه هاتوه؟ - واته «ئيتومولوزيي وشه ي زمان».

به هو ي ورد بوونه وه ي ميژووي ته و وشانه وه كه كه ره سه ي زمانه كه يان دروست كرده، هه ن و نيهه ي ته و وشانه مان بو ده رده كه وي، ته و وشه يه، له كو پوه هاتوه!

بههۆی چیهوه هاتوه، هۆی هاتینی... واتای چی داوه، ئیسته واتای چی دهدات، له چه دراوسیهه کهوه وهرگیراوه!...! هتد.

ئهم جۆره لیکۆلینهوهیه زۆر به چاکی و چالاکیانه لایه کی گهورهی میژوو و بهسههاتی زمانه کهمان، بۆ رۆشن ده کاتهوه.

لاپه ره «19»

«1»

زمانی کوردیش یه کینکه لهو زمانانهی که له دیرین زهمانهوه تاوه کو ئیسته، ههر تهقل و دهویه تی رینگای پینچ پینچ و سهخت و سته م و چالوچۆلی پر له کۆسپ و ناهه مواری ترسناک و نه هات ده برئ و ههرگیزیش رۆژی له رۆژان تا راده یی ترووکه ی چاویکیش، گه لی کوردی به جینه هیشتهوه، پارێزگاریی ره سه نه ته تی ریزمان و دهنگسازیی خۆی کردوه جگه له وهش، نه رم و نیان بووه به رامبه ر رواله تی دنیا و رۆژگار به وهی که به فراوانی، پیوستی رۆژانه ی رۆژگاریی گه لی کورد و چه رخ، هه مه جۆر وشه و مو فره داتی بیگانه ی وهرگرتوه - به تایبه تی ئه وانه ی پیوست بوون به ژیا نی رۆژانه ی رۆژگاری کورده واریی!!

ئهو وهرگرتنه، یاخود ئهو جۆره وشه و مو فره داتی بیگانه قه رز کردنه، هه مه جۆر شیوه - زار - یان له زمانی کوردیدا پهیدا کردوه! چونکه که ره سه قه رز کراوه که، له لایه که وه، له ره گه زیکه وه نییه. بۆ نموونه، ئهو وشه و مو فره داته فارسیانه ی که قه رز کراون، زۆر رواله تی شیوه گو کردنی فارسیان پیوه دیارییه، تاوه کو له رسته شدا، ههروه ها قه رز کراوی تورکیش و عاره بیهش...هتد.

بەم جۆرە بەھۆی ئەو قەرز کردن و مانەو و تیکەلییەو چەند شیوەی پەیدا بوون!! چەند زاری دروست بوون!! جا، کامیان زۆر رەسەنی کوردایەتی و کوردەوارەتی تیا دا ماوەتەو؟! ئەو پێویستی بە لیکۆلینەو یەکی ورد و قولی زمانی کوردییەو و شیوەکانیەتی شان بە شان ئیتۆمۆلۆژی ووشەکانی...

«2»

ئەم ئەرکە گرنگەش، ئیشی یەکیک و دوان نییە، کاری سالی و دوو سالی نییە جگە لەو هوش پێویستی بە زروفیکی تاییەتی گونجاو و یارمەتیەکی پر لە زەرکاری هەیه...

بە پێی وردبوونەو هەوێ روالەتی جوگرافی، بۆمان هەیه بلیین، ئەو ناوچانە زۆرتر لە بیگانەو نزیکن روالەتی شیوەی زارە کوردییەکیان زۆرتر بەلای ئەو زمانە بیگانە دا دیتاشیووە کە دراوسیانیە تا ئەو ناوچانە ناو کرۆکە کوردستانیان گرتۆتەو!! بە تاییەتی ئەگەر هاتو ئەو ناوچە کرۆکانە جموجۆلی رۆشنیریەتیان تیا دا بوو! ئەم وتەیش لام وایە بەلگەدار بی، ئەگەر هەر هیچ نەبی، هەر بە سەرییە کەو بەرەو دواو بۆ پەرە پەرە کردنی میژووی دیرینی بەرھەم و تیکستی ئەدەبی فۆلکلۆرییە نووسراوەکانی نەتەو هەوێ کورد، ئەو وەختە بۆمان دەردە کەوێ کە زاری هەندە ناوچەیی نەبی، ئەوانی تر پاش چەند سەد سالی شویتەواری زاراوەکیان بەو جۆرە کە حالی حازر هەیه ون دەبی!!

جا، پەرە پیدانی ئەو زارە کوردییە رەسەنە کە زیاتر رۆشنیریان و خۆیندەواران پێی دەنووسن و پێی دەخویننەو و – بەو هۆیەو زیاتر رۆشنیری لە گەشە کردن و پەرەسەندن دا یە – ئەرکی سەرشانی هەموو

دلسۆزىكى كوردە و ھەرۈھا ھى ھەموو كوردىكى دلسۆزىشە... بە
پىچەوانەشەو، ھىنانە كايەى زارى تر دەبىتە ھۆى جىگا لىژ كوردنى زارە
ئەدەبىيەكە، تا رادەيى لاواز كوردنى و سەر

«3»

لىشواندن لە خويئندەواران و رۆشنىبران و لاواز كوردنى جموجولى
رۆشنىبرىيەتى...

ئىمە لىرەدا مەبەستمان تىكىستى كەلەپوورى نىيە، واتە كەلەپوورى نەتەوايەتى
بە ھەر زارى و شىۋەيى بىي پىۋىستە پارىزگارى قەوارە و روالەت و شىۋەكەى
بكرى، بەلام بۆ لىكۆلىنەو و دىراسەت كوردن و تويژ ھەلدانەو زارى ئەدەبىي
كوردى لە ھەموو زارىكى تر سەرلەبەرتەر...

ئەم سەرلەبەرىيە، فراوانترە سوودبەخستەر دەيى، ئەگەر ھاتوو ئەم دامودەزگا
كوردىيانە كە ھەن چاويان برىيىتە ئاگادارى كوردنى ئەم خالە و ئەم روالەتە و
بە تەنگەوھى گەشە كوردنەو بن، بە شىۋەيەكى تايەتى ئەو دامودەزگا
كوردىيانە كە دەر كوردن و بلاو كوردنەوھى رۆشنىبرى كوردىيان خستوتە
ئەستۆى خۇيان، ۋەك، كۆرى زانىارى كورد و دام و دەزناى رۆشنىبرى و
بلاو كوردنەوھى كوردى و بەرپۆبەرىتى خويئندنى كوردى و كۆمەلى
رۆشنىبرانى كورد و يەكەتى نووسەرانى كورد...ھتد

چونكە خويئندەوار و رۆشنىبرى كورد زۆر بە پەرۋشەوھە ھەموو دەمىكى
تىنووئەتى رۆشنىبرىان كوردەتە ئەم دامودەزگايانە و بە ھىچ جۆرى
تىنووئەتى رۆشنىبرىان ناكۆژىتەوھە... جا، ھەر لەبەر ئەوھىە بۆيە دەستى

ھاریکاریه تیی به شداری کردن له گهّل رۆشنبیراندا پنیوسته درێژ بکری بۆ
وهرگرتنی بیرورای زانایانی کورد و کوردهوانییه کان زماناسه کان بۆ هینانه دی

لاپه ره «20»

«1»

به ره می به پیژی وه ها که بکری به دروشم، بۆ ژيانده وهی که له پووری
کوردیی و سه رفراز کردنی له دهست زه بر و جه وری تۆز و خۆل و ئالوگۆری
چه رخ، چونکه جگه له هه زاره ها دهرس و عیبه رتی لیوه فیر ده بین، به
عه مباریکی که ره سه ی قامووسی کوردیی که له ده می که وه چاوه روانی ده کری،
له قه له م دهری — هه روه ها بۆ گه شه پیدانی زمانه ئه ده بییه که به هینانی وشه و
موفره داتی زاده کوردییه کانی تر به شیوه یه کی زانستیانه بۆ ناو زاره ئه ده بییه
یه کگرتوه که...

به م بۆنه یه وه، به پیوستی ده زانم که نه ختی ده می باسما بکه ینه هه ندی وشه
و موفره داتی که له چه ند به ره میکی رواله ت زانستیانه ی کوردییدا ده رچوون
و ئومیده وارین که باسی «محهمه د عه لی کلای» مان له جیاتی نووسینی
پیشه کییه ک بۆ به ره میکی زانستی نه کردبی!!!

له زۆریه ی ناوجه کانی کوردستاندا وشه ی «هه شارگه» بۆ جیگای
خۆشاردنه وهی درنده، به تاییه تی به رۆژدا به کارده هینری، واته له کورده واریدا
هه شارگه ی گورگ، هه شارگه ی به راز باوه،..... به لام هه رگیزا و هه رگیز
نه بیستراوه بوتری «هه شارگه ی مه ر»..

وشه ی هه شارگه لیکدراوی

«2»

دوو وشه‌یه، که ئه‌وانیش، «هۆشار» «گا-جا»ن.. واته جیگه‌ی په‌نای درنده...
بۆ نمونه له زۆربه‌ی ناوچه‌کانی کوردستاندا ده‌وتری «سه‌گی هه‌وشار»، به
واتای سه‌گیکی درنده، ئه‌نجا به‌م پێیه «هه‌وشارگه» یاخود «هه‌شارگه»
هه‌روه‌ک وتمان واتای جیگا په‌نای درنده ئه‌دات... لیڤه‌دا، ئه‌وه‌ی که زۆر
سه‌رنج راده‌کیشی ئه‌وه‌یه، که نازانم بۆچی ئه‌م به‌ره‌مه‌ی ئه‌م ناوه‌ی
پێوه‌نراوه! ئه‌مه له لایه‌که‌وه، له لایه‌کی تریشه‌وه بۆچی وشه‌ی «هه‌وشارگه»
یاخود «هه‌شارگه» کراوه به «حه‌شارگه»، دوریش نییه که بۆیه وا چه‌واشو
کراپی، بۆ ئه‌وه‌ی زیاتر سه‌رنجی بازار پراکیشی!!!

با، ئیسته‌ش چاوی به‌ کتییی «چهند هه‌شارگه‌یه‌کی ریزمانی کوردی». له
چاپکراوه‌کانی کۆری زانیاری کورد بخشینین و بزاین ناوه‌رۆکه‌ی چی تیدا‌یه.
پیش هه‌موو شتی‌ک باستر وایه ته‌ماشای «شل کردنه‌وه...» بکه‌ین، که نازانم
هۆ چی بی ئه‌م فره‌یزی «شل کردنه‌وه» ی له جیاتی «پیشه‌کی،
ده‌سپیشخه‌ری، یا، سه‌ره‌تای باوو به‌کاره‌یتابی»!!

له‌م شل کردنه‌وه‌دا، هه‌ندی، یاخود ئه‌توانین بلیین کۆمه‌لی هه‌له‌ی ریزمانی
به‌دی ده‌کرین، که کتییی ریزمان، هه‌رگیز نابێ له‌ زمانه‌که‌یدا هه‌له‌ی ریزمانی
هه‌بی!! ئه‌مانه‌ش، وه‌ک کوردواته‌نی، مشتیکن له‌ خه‌رباریک:

له‌ لاپه‌ره «5» دا، مامۆستای نووسه‌ر نووسیویه‌تی و ده‌لی: «له‌م نووسینه‌مدا
نه‌ختیک به‌هولای

«3»

باسه به‌رچاوه‌کانی ریزمانه‌وه بۆ ناو هه‌ندیک له‌ هه‌شارگه‌کانی ده‌ستووراتی
ریزمانی کوردیه‌وه ده‌رۆم...».

بهین لادان، ئەم وشە و موفره داتە ریز کراوانە لە چوار چۆیهیەکی ریزمانی زمانی کوردییەدا دانەریژراون، چونکە هەرگیز کورد نالی «بەرچاوه کان»، بەلکو کورد دەلی «ئاشکراکان» یاخود «دیارییه کان» یاخود «ئەوانە ی که له بەرچاوان» هەرۆهە له کوردهواریدا ناوتری «دەستووراتی»، بەلکم دەوتری «دەستووری» یاخود «دەستوورەکانی»، بەم پێیە، دەیتوانی رسته که بەم جۆره دابریژی «لەم نووسینەمدا نەختیک بەولای باسە ئاشکراکانی ریزمانەوه بو ناو هەندیک له دەستوورە پەناواکانی ریزمانی زمانی کوردییەوه دەروم...».

هەر له لاپەرە چواردا دەلیت «لایەنە یە کجار بزر و وردەکانی بچکۆله ناریک و پێچەکانی ریزمان...» سەرنجیکی ئەم فرەیزە بدەین دەبینین که له واتا و ریکووییکی بە پێی دەستووری ریزکردنی وشە لەسەر ریبازی زمانی کوردی زۆر لەنگە، چونکە ئەگەر شتیک یە کجار بزر بووی هەرگیز نادۆزرتتەوه، ئەگەر، هاتوو له ئاسۆی دۆزینەوه شدا بوو ئەوه بزری یە کجار نییه!! جگە لەمەش هەرۆه ک وتمان ریزی ئاوه لئاو و ناو وردەکاری تری فرەیزی ناو رسته ی تهواو نییه. زۆر شتی زیادە ی هتیاوه ته ناویانەوه... لام وایه بەم جۆره ریک بخرابایه باشتەر دەبوو «لایەنە ورد و بزره ناریکەکانی

لاپەرە «21»

«1»

ریزمان...» بە شیوهیەکی رونتر نازانم چۆن ئەمانە یە ک بە شوین یە که وه یە ک که وتوون «وردەکانی» و «بچکۆله» و «ناریک» و «پێچە کهکانی» و «زۆر بزر»... هتند.

«...»

ههروهها نووسەر له لاپه ره «4» دا ده لیت «لهم نووسینه مدا خوینده واری عاده تیشم له حیسابان دهرهاویشتوه، به ولای خوینده واری عاده تیه وه، ئه و رۆشنییره شم تی نه خویندۆته وه که ده خلیکی رۆشنییرییه که ی به سەر ریزمانه وه نییه...».

وشه ی «حیسابان» هی کویره دییه که، ئه گەر زۆر به فراوانیش به کار بیت هه رگیز له ناوچه یه کی بچکۆله زیاتر ته جاوه ز ناکات، جا نازانم چون لیڤه دا له سەر چه پهیره وئ به کار هاتوو! خو زاری ئه ده بی نییه و!! ئه مه له لایه که وه له لایه کی که وه، له و باوه رده دا نیم مافی دیاری کردنی خوینده واری عاده تی و رۆشنییری درایی به یه کی، یا خود سه نگی مه حه کیکی تاییه تی بو ئه م جوړه کیشانه و پیوانه دانرابی!! هه ندی رواله ت و سیفه تی هه ن ئه گەر بدرین به رۆشنییری زماناس، لام وایه ههروه ک نووسەر مافی هه یه دهرباره ی زمان و زماناسییه وه بنووسی، ههروه ها هه موو رۆشنییریکی تری کورد ئه و مافی هه یه، ئه گەر هاتو بروانامه ی پسپۆری و جوړه قه باله ی تر له م روه وه نه خویندۆته وه و پشت گوئ خران!!

وشه ی «حیسابان» «دهرهاویشتوه» ش ههروه ک ئه وانه ی پیشوون زۆر که م جینگای

«2»

کوردستان هه ن که خه لکه که ی ئه م وشانه به م جوړه به کار بهینن، ئه وه ش ناییته به لگه بو هینانه ناوه وه ی ئه م وشانه و به م جوړه، ئه وه له کورده واریدا باوه ده لین «... له حیساب دهرهیناوه...» نه ک «... له حیسابان دهرهاویشتوه...». ئیمه قسه مان له سەر دارشتنی ئه و رسته یه ی سه ره وه یه!

له لاپه ره «3» دا مامۆستای نووسەر باسی دهنگ ده کات، که چی وا دیاره هیشتا جیاوازی نیوان «بیت» و «دهنگ» ناکات به وه ی که ده لیت، «...»

دهنگی لامه قهلهوه که ی...». ئە گەر لامی قهلهو بی، ئەوه «پیت» ه ئە گەر مه بهستی دهنگیش بی، ده بوایه بیوتایه دهنگه قهلهوه که ی «ل» ه، واته ئەوه رهمزه ی که بۆ دهنگ داده نرئ بینگومان ده بی جیاوازیی رواله تی ته واوی له گه ل ئەوه پیتهدا هه بی که له شیوازه ی وشهدا ئەوه دهنگه دهدات. بۆ نموونه «لامه» قهلهوه که - تنها «لامه» که - بریتیه له چوار دهنگ «دوو بزوین» و «دوو کونسونات»... ئا ئەمه یه کاری فۆنه تیک، ئە گەر ده پرسی فۆنه تیک چیمان بۆ ده کات!!

له لاپه ره «3» دا نووسه ر ده لئ «... ده میان له فارسی وه ردا...». له کورده واریدا ده لئ «ئاو له دهمت وه رده...» ههروه ها ده لئین، «... ده می له فارسییه وه داوه» هه رگیز نه بیستراوه بو ترئ «ده می له فارسییه وه وه رداوه!» له لاپه ره «8» دا نووسه ر چه ند جارئ

«3»

فره یزی «جووجه له ی کهو» ی به کاره یئاوه... که بینگومان ئەمه زۆر دوره له کورده واته نییه وه و واش له قه له م ده درئ که ئەمه تنها له لایه ن نووسه ریکی سه رمیزه وه ناشاره زای هه ن و نییه ی خه لکی کوردستان و کورده واریه وه نووسراوه. چونکه کورد هه رگیز نه ی وتوه «جووجه له ی کهو»، ئەوه ی له م روه وه و ترایی، تنها «جووجه له ی مریشک» ه، به لام «که وبار» و «باره کهو» و «گووار» «کوشار» باوه و به وردیله ی کهو و تراوه...

«...»